

ΔΑΦΝΗ

ΕΤΟΣ Α. - ΑΡΙΘΜΟΣ 7

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. - 17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1909

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 6 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ)

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

(Από τὰς ἀνεκδότους φωτογραφίας του)

ΤΟ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ 14^{ΗΣ} ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1909

Δὲν πρόκειται διὰ τῶν ὀλίγων αὐτῶν γραμμῶν νὰ ἐξαρθῇ ἡ σημασία τοῦ μεγάλου συλλαλητηρίου τῆς παρελθούσης Δευτέρας.

Διότι οὐδεὶς ὑπῆρξεν ὁ μὴ ἀντιληφθεὶς ὅτι ὁ πάνδημος ἐκεῖνος συναγερομὸς ἐσήμαινε τὴν ἀνάγκην γενικῆς μεταβολῆς, γενικῆς ἀνορθώσεως τοῦ κράτους, κατάργησιν τῆς βασιλείας τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ ψεύδους.

Τὸ κίνημα τοῦ στρατοῦ τῆς 14^{ης} Αὐγούστου εἰς τὸ Γουδῆ ὑπῆρξεν ἡ

ἀρχὴ τῆς ἐθνικῆς ἐπαναστάσεως, τῆς συμπληρωθείσης τὴν 14^{ην} Σεπτεμβρίου διὰ τῆς μεγάλης λαϊκῆς ἐξεγέρσεως τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεως. Καὶ οἱ λόγιοι τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, καίτοι ἐπιφυλακτικοί, ἦσαν μία ἐπίσημος διαβεβαίωσις ὅτι ἀνταποκρίνεται εἰς τοὺς ἐθνικοὺς πόθους ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῶν δημοσίων πραγμάτων καὶ τῆς κυβερνητικῆς ἀνορθώσεως, καὶ ὅτι θὰ ἐργασθῇ καὶ ὁ ἴδιος, ὅπως πάντοτε εἰργάσθη, ὑπὲρ τοῦ Λαοῦ του.

„ΔΑΦΝΗ“

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΥΑΕΜΙΑ αθηναία ποδός εγγραφήν συνδρομη- τών λαμβάνεται επί ὄντιν, ἔάν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἔτησίᾳ Ἐσωτερικῶν Δρ. 5 Ἐξωτερικῶν Δρ. 8 Ἀμερικῆς Δολλάρια 3 Ρωσσίας Ρούβλια 3

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζον καὶ λήγουν οἰανδήποτε ἡμέρᾳ τοῦ ἔτους.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Ἀγγελίαι καὶ Διαφημίσεις Λεπτ. 30 ὁ στίχος Καταχωρ. Γραμμάτων καὶ Ἐταιριῶν Δρ. 1.—

Τὰ φιλολογικὰ δημοσιεύματα καταχωρίζονται δωρεάν, μὲ τὴν ἐπιβάρυνσιν, ἄν ἐγκυριάζον, καὶ ἐφ' ὅσον ἐπαρκεῖ ὁ χώρος τοῦ φύλλου.

* Ἡ προλήρορη εἶνε ἄρα ἀπαρτήτου. * Τὰ χειρόγραφα δὲν επιστρέφονται.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ ἢ ΑΓΚΑΘΙΑ;...

ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΑΞΙ

Παρεστάθη εἰς τὸ Πανελλήνιον ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς Κυρίας Κυβέλης Ἀδριανοῦ, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1908

Κα ΡΑ-Ι-ΔΗ (Στὸν Μελλύρα). — Τί, δὴ ἔλθεις καὶ σὺ μαζί μας; ΜΕΛΛΥΡΑΣ. — Ἄν δὲν με θέλετε... νὰ μεῖνω ἔδῳ. Ἄλλως τε προτιμῶ νὰ ἰδῶ τὴν εἰκόνα σας μετὰ τὴν σημερινή σεάνσε, ἀφοῦ θὰ εἶνε πῶς προχωρήσῃ. (Ἡ Κα Ραίλη καὶ ὁ Φτελᾶς φεύγου. Ἄμα ἔκλεισαν τὴν πόρτα, ἡ Μαρία προχωρεῖ πρὸς τὸν Μελλύρα).

ΣΚΗΝΗ IV ΜΑΡΙΑ, ΜΕΛΛΥΡΑΣ

ΜΑΡΙΑ. — Γιατί νὰ κάνετε πῶς δὲν με γνωρίζετε; ΜΕΛΛΥΡΑΣ. — Διότι ἂν εἶδεινα πῶς σὰς ἐγνώριζα ἄλλοτε, βεβαίως αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν θὰ ἦμην μόνος μαζί σας. Τὸν ξέρω καλά τὸν σύζυγό σας καὶ τῆς ιδέας του. (Ἡ Μαρία διενθύνεται πρὸς τὴν πόρτα). Ὠ, μὴ φεύγετε, σὰς παρακαλῶ! Μείνετε τοῦλάχιστον δύο λεπτὰ ἔδῳ. Ὑποθέτω ὅτι ξεύρετε πόσο σὰς σέβωμαι, ὥστε νὰ μὴ φοβηθεῖτε τίποτε ἐκ μέρους μου. Πρὸ χρόνων μ' ἐγνωρίσατε καλλίτερα. Ἀκουστέ με: Χθὲς τὸ ἀπόγευμα σὰς εἶδα στὸ δρόμο ἀπὸ μακριὰ... καὶ ἐρώτησα τὴ θεία μου γιὰ σὰς. Μοῦ διηγήθηκε λίγα πράγματα γιὰ τὴ ζωὴ ποῦ κάνετε ἔδῳ... καὶ δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ στὸν πόθο τοῦ νὰ εἶδῶ ἄλλη μιά φορὰ ὑστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, νὰ ξαναζήσω μαζί σας τῆς εὐτυχισμένης στιγμῆς ποῦ πέρασαν. Ἐπεθύμησα νὰ ξαναθυμῶ ὅλα τὰ ἔμνημα ποῦ ἐπλάσαμε πρὸ ἐπτὰ χρόνων... Ὡς εἶπα δὲν ἔλα... αὐτὰ τί ἀξιοκατάκριτο βρισκετε στὸ ὅτι ἦλθα ἔδῳ; Ἡ ἡθέλατε ἴσως νὰ σὰς εἶχα λησμονήσει; Δὲν τὸ πιστεύω! Ἀπλῶς, εἴμεθα πιστὸς σὲ μιά παλιὰ ἀνάμνησι ποῦ μοῦ ἦτον γλυκειά. Καὶ νομίζω πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε ἐγγλημα.

ΜΑΡΙΑ. — Ἐχτε δίκιο με συγχωρεῖτε. ... Καθίστε, σὰς παρακαλῶ. (Κάθεται καὶ ὁ δὸς).

ΜΕΛΛΥΡΑΣ. — Πόσα πράγματα περασμένα μοῦ θυμίζετε! Τὴν ὠραιότερα ἐποχὴ τῆς ζωῆς μου!... Μοῦ διηγήθησαν γιὰ σὰς πολλὰ πράγματα, ἀπίστευτα σχεδόν! Εἶνε ἀλήθεια πῶς ὁ Φτελᾶς σχεδὸν ἀναγκάστηκε νὰ παρατηρήσῃ ἀπὸ τὸ σταθμὸν, λίγο καιρὸ μετὰ τὴν ἀναχώρησί μου γιὰ τὸ Παρίσι; ΜΑΡΙΑ. — Μάλιστα. Κάποιο ἔλλειμμα τὸ ὅποιον ἀπεκαλύφθη ἔξαρνα ἀπειλούμενο σ' ἐνα κατάθετο ἀξιοματικὸ τοῦ γραφείου του, τοῦ ὁποίου ὄμοιος ἡ εὐθύνη ἀνήκε ἑντελῶς στὸ σύζυγό μου, τὸν ὑπερέωσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ θέσι ποῦ εἶχε στὸ ὑπουργεῖο καὶ ἀπὸ τὸ σταθμὸν ἀκόμα.

ΜΕΛΛΥΡΑΣ. — Ἔννοῶ, ἔννοῶ. ΜΑΡΙΑ. — Ὑστερα, ἠθέλησε νὰ πληρῶσῃ τὸ ἔλλειμμα αὐτὸ. Ἐννοεῖται πῶς ὅλη μὰς ἡ περιουσία ἐπῆγε, καὶ δανειστήκαμε μάλιστα καὶ ἓνα μικρὸ ποσὸν ἀκόμη. Ἐπειτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἐλεύθεροι, ἀλλὰ πᾶμπροχοὶ, ἀναγκασθήκαμε νὰ ζητήσωμε ἓνα πόρον ζωῆς. Ἀφήσαμε τὰς Ἀθήνας, τὰς σχέσεις μας, ὅλα τέλος πάντων. Ἡ θέσις τοῦ καθηγητοῦ ποῦ εἰρήκαμε στὸ ἔδῳ σχολεῖο μὴδὲ μάς φθάνει γιὰ νὰ ζήσωμε.

ΜΕΛΛΥΡΑΣ. — Καὶ ἴσως στὸ μέλλον θὰ χρεωσθῆναι νὰ ἐργασθῆτε καὶ σεῖς ἡ ἰδία γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ συντηρηθῆτε. ΜΑΡΙΑ. — Γιατί ὄχι; Δὲν εἶνε καθήκόν μου, ἄλλως τε, νὰ βοηθῶ τὸν σύζυγό μου, ὅπως μπορῶ;—Θὰ τὸ κάνω καὶ μ' εὐχαρίστησί μου μάλιστα.

ΜΕΛΛΥΡΑΣ (Μὲ θρόνωει).—Τὰ συγχαρητήριά μου! Μπαρῶ σας!—Ἄλλάξει ὄψος.—Κι' ὅμως ἐγὼ σὰς θαυμάζω, διότι παρὰδεχθήκατε τὴ μοῖρὰ σας, χωρὶς παράπονο, δεμένη ἀπὸ τὴν κοινωνία!... Ἀλήθεια τί σκοπεῖτε, ἡ Σιδερένια ποῦ εἶνε στὰς ἀποφάσεις τῆς ἡ Τύχη! Σὲ μιά στιγμὴ ποῦ καταστρέφει ὄνειρα ποῦ χρόνια ἐκτίξες μέσα στὴν καρδιά σου! Σὲ μιά στιγμὴ ἀπὸ εὐτυχῆς ποῦ ἦσαν βρισκόμενα χωρμένως ἔως τὸ λαῖμὸ μετὰ τῆ βαθύτατη δυστυχία...

ΜΑΡΙΑ.—Τί θέλετε νὰ πῆτε; δὲν σὰς καταλαβαίνω...

ΜΕΛΛΥΡΑΣ (Χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν διακοπήν).—Ὅταν συλλογίζομαι τὴν τελευταία μας συνάντησι ἔδῳ καὶ ἐπτὰ χρόνια! Μιά ζωὴ πέρασε ἀπὸ τότε! Ὡς σὰς τῆς ἡμέρας ἐκείνης ποῦ εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ;... Εἴμαστε οἱ δύο μόνος καὶ μὴ ἐπὶ ἐπί τὴ θάλασσα καὶ ἐπὶ ἐπὶ τὴν ἀκροταφίαν... ΜΑΡΙΑ (Μαρία παραμένει ἀπὸ τὴν ἀνάμνησι αὐτῆς).—Ὡ παῖστε σὰς παρακαλῶ! ΜΕΛΛΥΡΑΣ.—Ναί, ἀφοῦ τὰ θυμάσθε. Ἀυτὸ ἡμέρες ἀργότερα οἱ γονεῖς σας, σὰς ὑπερέωσαν ν' ἀγοράσετε ἓνα ἀριθμὸν ἀπὸ τὸ λαχείον ποῦ λέγαται γάμος. Φυσικὰ, ἐνόμιζαν πῶς θὰ κερδίση, ἀφοῦ ἀντεπροσώπευτο μάλιστα ἀπὸ ἓνα νέο καὶ πλοῖσις ὑπολογιστῶν. Πόσο γελᾶσθηκα ὅμως! Ὁ ἀριθμὸς σας ἔγραψε, καὶ ὁ πλοῖσις, ἡ δόξα καὶ ἡ εὐτυχία, τὰ ὅποια σεῖς ἐπεριμένετε, ἐκερδήθησαν ἀπὸ ἓνα ἄλλον ἀριθμὸν, ἀπὸ ἓμένα τὸν Μελλύρα, ἓνα διηγορῶν ἀγνωστον καὶ χωρὶς πελατεία, ὁ ὅποιος...

ΜΑΡΙΑ (Διακοπτομένη).—...Ὁ ὁποῖος ἐπῆγε στὴν Εὐρώπη, ἔγινε διάσημος, τὸν ἐβγάλαν βουλευτὴ καὶ τώρα θὰ γίνῃ καὶ ὑπουργός. Τὸ ξέρω. Καὶ μ' αὐτὸ τί; Δὲν κατακρίνω γιὰ τίποτε τοὺς γονεῖς μου, οἱ ὅποιοι ὅταν μ' ἐπέντησαν μετὰ τὸν Νίκον, τὸ ἔκαναν μετὰ τὴν πεποιθήσι, ὅτι θὰ ἦμουν εὐτυχῆς μαζί του.

ΜΕΛΛΥΡΑΣ. — Σὰς φαίνεται σὰς πῶς ἀγαποῦν τὴν κόρην τους οἱ γονεῖς τῆς ὄντιν; τὴν ἀναγκάσαν νὰ νυμφεθῆ καί ποιν, χωρὶς νὰ τὸν θέλῃ σχεδόν, χωρὶς νὰ νυμφεθῆ ἄν συμφωνοῦν οἱ χαρακτῆρες καὶ τῶν δύο, καὶ τέλος πάντων, χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπᾷ; Ἐτσι δὲν ἔγινε σὲ σὰς; ΜΑΡΙΑ.—Σὲ μένα; Ὄχι, ὄχι. ΜΕΛΛΥΡΑΣ.—Μὲ συγχωρεῖτε. Ναί. Δύο ἄνθρωποι σὰς ἀγαποῦσαν τὴν ἰδίαν ἐποχὴν περὶ του. Πρέπει νὰ σὰς ὑπενθυμίσω ὅτι καὶ σεῖς εἶχατε, ἄς πῶ... μιά προτίμησι, σὸν ἓνα ἀπὸ τοὺς δύο; ΜΑΡΙΑ.—Ὄχι, δὲν τὸ ἐλησμόνησα. ΜΕΛΛΥΡΑΣ.—Σὰς εὐχαριστῶ. Ἐκτὸς τούτου βλέπετε πῶς τὸ μέλλον μ' ἐδικαίωσε εἰς πείσμα τῶν γονέων σας, ἀφοῦ δὲν εἴσθε εὐτυχισμένη μετὰ τὸν σύζυγό μου. ΜΑΡΙΑ.—Αὐτὸ δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ ξεύρετε.

ΜΕΛΛΥΡΑΣ. — Γιατί δὲν εἴσθε μαζί μου ἐλκρινίως, ὅπως θὰ εἴσθε μ' ἓνα φίλο σας;... Ὅπως σὰς ἐγνώρισα ἄλλοτε μετὰ τὸν χαρακτῆρό σας καὶ μετὰ τὰς ιδέας σας, δὲν ἐμαρτυρήθη ὅσο μολὸν δυνατὸν νὰ εἴσθε εὐτυχῆς μετὰ τὸν Φτελᾶ.

ΜΑΡΙΑ.—Δὲν εἶμαι πᾶ τὸ ἴδιο κορίτσι ποῦ εἶχατε γνωρίσει ἄλλοτε καὶ Μελλύρα; ἄλλαξε κάπως καὶ πιστευσάτε τὸ ἀφοῦ σὰς τὸ βεβαίονω, ἡ τωρινὴ ζωὴ μου μοῦ δίνει τὴν εὐτυχίαν ποῦ ἐφαντάσθηκα, ὡς κορίτσι. ΜΕΛΛΥΡΑΣ.—Τὴν εὐτυχίαν; ἐπιμέ-

νετε; ὄχι, πλανᾶσθε. Σὰς θαυμάζω ὅμως, διότι ἔχετε ἀκόμη καὶ τὴν μεγαλοφυγίαν νὰ σὺλλογίζετε τὴν θλιμμένην ζωὴν σας μετὰ τὴν φωνὴν αὐτῆς τῆς λέξεως. Εὐτυχία; ἔρεστε καλὰ-καλὰ τί εἶνε εὐτυχία; Ἐρωτήστε καὶ ἓμένα ποῦ καταλαβῶ τὸν κόσμο καὶ καλλίτερα ἀπὸ σὰς; Ἡ ἀληθινή εὐτυχία δὲν ὑπάρχει. ἴσως μεροῦλι σὴν καὶ σὰς νὰ πιστεῦσουν σ' αὐτὴν, διότι ἡ ἰδέα αὐτὴ τοὺς ὑποστηρίζει καὶ τοὺς ἀνακουφίζει στὸν καθημερινὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Καὶ φαντάζονται εὐθῆραν τὴν εὐτυχίαν, ἐνῶ εὐθῆραν μόνον τὴν σιὰ τῆς. Ἡ κρίσις τους τοὺς λέγει: Εἴσθε εὐτυχῆς, ὅπως ζήτε. Ἡ καρδιά ὅμως ποῦ δὲν ἀπατάται, παραπονεῖται σιγά-σιγά, γιὰ τὸ βάθος τῆς κοίτης καὶ μὴ μελαγχολία, μὴ λύπη γιὰ τὴ ζωὴ ποῦ ἔχασαν, γιὰ τὸ πῶθος, οἱ ὅποιοι δὲν ἐπεληρωθήσαν... Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ σὲ σὰς... ναί, ναί, μὴ τὸ ἀρνῆσθε... τὸ καταλαβαίνω σὲ μιά σας λέξι, σ' ἓνα τόνον τῆς φωνῆς σας, στὸ πρόσωπὸ σας...

ΜΑΡΙΑ (Στενοχωρημένη).—Μὰ ἀπεναντίας ἐγὼ σὰς ἐβεβαίωσα, ὅτι ζῶ πολὺ εὐχαριστημένη.

ΜΕΛΛΥΡΑΣ.—Γιὰ ἀπαντήσέ μου ἐλκρινίως; δὲν μετανοεῖτε γιὰ τὸν γάμο ποῦ ἐκίνατε; ΜΑΡΙΑ.—Ὄχι, ἐπράξα σύμφωνα μετὰ τὸν ἴδιόν μου ὑπαγόρευε τὸ λογικὸν καὶ ἐντελὸς βεβαίως ἐξ ἄλλου πῶς τὸ μέλλον δὲν μοῦ ἐπεφύλασε τίποτε καλλίτερον... ἔκ μέρους σας τοῦλάχιστον.

ΜΕΛΛΥΡΑΣ.—Ἔστο... Ἐν τούτοις τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν τὸν ἀγαποῦσατε ὅταν τὸν ἐπῆρατε; ΜΑΡΙΑ.—Ὄχι, δὲν τὸν ἀγαποῦσα.

ΜΕΛΛΥΡΑΣ.—Λοιπὸν ἀφοῦ δὲν τὸν ἀγαποῦσατε τότε ποῦ μπορούσα νὰ βάλῃ στὰ πόδια σας ὅλας τὰς ἀπολαύσεις, τὰς ἀπολαύσεις δίνει τὸ χρέμα καὶ ἡ δόξα—χρῆμα τῶν ὁποίων σὰς ἐνύμφεσαν μαζί του—τόρα ποῦ σὰς παρῆκε μόνον στερησεις, τόρα ποῦ εἶδατε τὴν διαφορὰ τῶν χαρακτῆρων σας, εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸν ἀγαπᾶτε.

ΜΑΡΙΑ.—Κι' ὁμοίως σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι τὸν ἀγαπῶ τώρα. ΜΕΛΛΥΡΑΣ.—Μὰ πέστε τὴν ἀλήθειαν! δὲν πάσχει ἔσως μετὰ σὲν, δὲν εἶνε ἔτσι; ΜΑΡΙΑ.—Ὑπάραξε.

ΜΕΛΛΥΡΑΣ.—Ἄ, τώρα ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω... τὸν ἀγαπᾶτε μετὰ τὸν ἔρωτα ἐκείνον, τὸν ὅποιον ἀισθάνομαι αἰ ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴν ζωὴν, ὅσας ἔχον ὑποταχθῆ, χωρὶς ἀντίρρηση στὴν τύχη. Τώρα συμφωνοῦμε. Τὸν ἀγαπᾶτε, διότι πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾶτε, ἐπειδὴ εἶνε σύζυγός σας. Εἶνε ἔσως, τὸν ὅποιον σὰς ἐπιβάλλει ὁ σύνδεσμος τοῦ γάμου.

ΜΑΡΙΑ.—Βλέπω, ὅτι εἴσθε πολὺ ἐπιμονος κύριε Μελλύρα δὲν σὰς ἐνθυμῶμαι τίποτε.

ΜΕΛΛΥΡΑΣ.—Συγχωρεστέ με νουρία, ἂν σκέπτομαι ἔτσι... Ἐπειτα δὲν νομίζετε πῶς ἀφοῦ πέρασαν ἐπὶ δόλοισιν ἓνα χρόνια ἀφ' ὅτου ἐγὼ ὑπῆρα τὸ θῆμα τῆς πλάνης σας ἐκείνης, πῶς ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ διαμαρτυρηθῶ ὅσο μολὸν δυνατὸν γιὰ τὴν ἀσκόπη τὴν χαμένη θυσία ποῦ ἠναγκάσθητε νὰ κάμετε τότε σεῖς... καὶ ἐγὼ μαζί σας!...—Λοιπὸν καὶ ἰσὶ τὸ ἔναλέω δὲν ἔχετε μέσα στὴν καρδιά σας τὸν ἀληθινὸ, τὸν ὑπὸ πέργειο, τὸν μεγάλον ἔρωτα τὸν ἔρωτα ἐκείνον, ὁ ὁποῖος προέρχεται ὄχι ἀπὸ...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΣΥΛΛΑΗΤΗΡΙΟΝ

Αἱ εἰδικῶς διὰ τὴν «Δάφνην» ληρθεῖσαι φωτογραφίαι τοῦ μεγάλου Παναλαϊκοῦ συλλαλητηρίου τῆς παρ. Δευτέρας, δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ἐτοιμασθῶσι νὰ μὴ μὴ ἡμέρας καθ' ἣν ἐτέθη τὸ παρὸν φύλλον εἰς τὰ πιεστήρια (Τρίτην). Διὰ τοῦτο ἀναγκαστικῶς θὰ δημοσιευθῶσι εἰς τὴν «Δάφνην» τῆς προσεχοῦς Πέμπτης.

ΕΝΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΟΥΣ

Σαράντα χιλιάδες ἄνθρωποι, χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι καὶ πολιταῖ «Ἕλληνας, συνεκεντρωθήσαν, μετὰ σημαίας καὶ λάβαρα καὶ ἀπεράσιαν νὰ διορθώσουν τὴν πατρίδα, χωρὶς ν' ἀκουσθῆν παρὰ ἓνα—ἀρ. 1—μόνον λόγος. Ὁ λόγος τοῦ κ. Παπαφώτη. Τὸ πρᾶγμα εἶνε καταληκτικὸν καὶ ἀπιστευτὸν καὶ θὰ καταταχθῆ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν παραδόξων μαζί με τοὺς ταύρους ποῦ ἐπετοῦσαν φωτιὰ ἀπὸ τὸ στόμα των, καὶ μετὰ τὴν γοργόναν ἢ ὁποῖα ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ νὰ ἐρωτᾷ ἂν ζῆ ἢ ἂν ἀπέθανε ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος.

Οἱ ἄνθρωποι τῶν ἐροχόμενων γενεῶν, ὅταν θὰ διαβάζουν εἰς τὰ παλαιὰ βιβλία τὴν ἱστορίαν τοῦ συλλαλητηρίου αὐτοῦ θὰ τρίβουν τὰ μᾶτια των. Καὶ ὅπως σήμερον διὰ νὰ ἐξηκριβῶθῃ μίᾳ μαρτυρία ἐνός συγγραφέως ἀντιπαραβάλλονται τὰ κείμενα καὶ μελετῶνται μετὰ τὸν φρενὸν αἱ γραμμαῖ, ἔτσι καὶ τότε διὰ νὰ πεισθῆ ἡ ἀνθρωπότης ὅτι ἔγινε συλλαλητηρίου Ἕλληρικὸν σαράντα χιλιάδων ἄνθρωπων χωρὶς τοῦλάχιστον ἑξακοσίων ἐβδομητῆς τρεῖς λόγους, θὰ χρειάζονται νὰ συμφωνοῦν ὅλα μαζί αἱ πληροφοροφῶναι.

Κάποιος ἀπὸ τοὺς διοργανωτὰς τοῦ γιγαντιαίου συλλαλητηρίου ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγουν μερικὰ λόγια ἀπὸ τὰ ὅποια ἀπεδείχθη, ὅτι κατεῖκε κίνδυνος δὲν ἀσθητὸν τόσον ἀπειλητικὸς ἔμπρὸς εἰς τὸ συλλαλητήριον, ὅσον ὁ κίνδυνος τῶν λόγων. Δὲν ἐτοίμοισαν σχεδὸν νὰ προσκαλέσουν σωματεῖον, σύλλογον, συντεχνίαν, ἑταιρίαν, ἰδιώτην, ἄτομον καὶ νὰ μὴν ἀκούσουν:—Θὰ βγάλω ἓνα λόγο!...

Ὅταν τοῦ ἔλεγον, ὅτι ἦτο περιττὸν νὰ βγῆ ὁ λόγος, ὅτι δὲν θὰ ἔβγαίνε ἄλλος λόγος ἀπὸ τοῦ προέδρου τῶν συντεχνιών, ἔβρεχε ραγάδια ἢ ἀπογοητεύσεις καὶ ὁ καλὸς μὲνος ἐσήκωνε τοὺς ὄμους ψηθροῦς:—Ὁραῖο συλλαλητήριον!...

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε πολὺ ἀπελιπιστικὸν καὶ ἀφοῦ εἰς κάθε ἀσθένειαν ὁ καθένας ἔχει ἀπὸ ἓνα φάρμακον πρόγινον ἐπόμενον ἦτο καὶ εἰς τὴν μεγάλην ἀσθένειαν τῆς πατρίδος νὰ ἐξῆ καθένας τοῦλάχιστον ἀπὸ ἓνα λόγον.

Καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ στιγμὴ τοῦ συλλαλητηρίου, εἶδες ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι ἐκάμιναν

ὅπως κάμνει τὸ ἄλλοτε ὅταν ἀισθάνεται τὸ χαλινὰν τοῦ ἐβλεπα νὰ μασοῦν ὡς νὰ ἠθέλων νὰ κρατήσουν καὶ ποῦ ἐπίβηε τὴν γλώσσάν των καὶ ἠθέλων νὰ τὸ ἀφήσουν νὰ φύγῃ. Μεροῖκοι ἐκάμιναν χειρομῆτες χωρὶς νὰ τὸ θέλουν καὶ δύο τρεῖς λημονήσαντες ὅλα, ἐβγάλαν τὸ καπέλλο των, ἐκάμιναν ἓνα βήμα πρὸς τὰ ἔμπρὸς, καὶ τότε μόνον ἐνθυμηθέντες ὅτι οἱ λόγοι ἀπαγορευοῦνται, ἔβαλαν πάλιν τὸ καπέλλο των καὶ ἔλαβαν τὴν ἰλιβερὰν στάσιν τοῦ ἀπογοητευμένου.

Φαντάζομαι τί ἀδίκων ἐκάμιναν εἰς τὴν Ἕλληνικὴν οητορικὴν ἢ ἀγορία ἀπαγορευσεῖς. Δὲν εἶνε βέβαιον ἂν θὰ ἐσοῦτο ἡ Ἑλλὰς μετὰ τοὺς λόγους ποῦ θὰ ἐξεφωνοῦντο, ἀλλὰ εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι τὸ συλλαλητήριον θὰ ἐξηκολούθει ἀκόμη καὶ σήμερον, θὰ εἶδιδετο ἡ εὐκαιρία ν' ἀκούσωμεν τὰ ἴδια πράγματα ἀπὸ ἑπτακοσίων ἐβδομητῆς Δημοσθένηδες, ἂν δὲ τότε δὲν ἐσοῦτο ὁ τόπος, ὀρισμένως θὰ ἐσημειώσεν ὅτι εἶνε ὀριστικῶς καταδικασμένοι. Καὶ τότε θὰ τὸν ἀφήναμε νὰ κινεῖται καὶ θὰ ἐμένναμε ἴσχυοι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΠΕΜΠΤΗ ΣΕ ΠΕΜΠΤΗ

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.—Κατὰ τὰ τελευταία τηλεγραφήματα αἱ σχέσεις μεταξύ Σερβίας καὶ Βουλγαρίας ἐδιορίζονται εἰς ὀξύτατον σημείον. Αἱ Βουλγαρικαὶ ἐφημερίδες διὰ σφοδροτάτων ἄρθρων ἐπιτίθενται κατὰ τῆς Σερβικῆς Δυναστείας.

* Ἐυρωπαϊκαὶ ἐφημερίδες γράφουν ὅτι ὁ Βασιλεὺς μας, ὅπως ἦτο ἔτοιμος νὰ παρατηρή, ἀνέβαλε τὴν ἀπόφασίν του, κατόπιν ἐπανειλημμένων συμβουλῶν τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.

* Ὁ φίλος μας Σερβὴν πασοῦς εὐρίσκειται ὡς γνωστὸν ἐν Βερολίνῳ, ἐπισκεπτόμενος τώρα τὰ ἐργοστάσια Κρούπ. Ὁ ἀντικαταστάτης του εἶδηλως τελευταίως ὅτι ἐπιδῶκει πᾶσαι δυνάμει τὴν ἀρμονικὴν συμβίωσιν Μουσουλμάνων καὶ Χριστιανῶν,—ὄχι σὴν τοῦ προκατόχου του ἐλπίζομεν.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.—Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐξεραγή ἐν Ἀθήναις ἀπεργία τῶν ὑπαλλήλων τῶν ἡλεκτρικῶν τραίμ, μὴ ἐπελθούσης ἀμέσου συμφωνίας μεταξύ τῆς ἑταιρείας καὶ τῶν ὑπαλλήλων.

* Ἡ ἀπεργία ἔληξε τὴν προῖαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, κατόπιν τῶν ὑποχωρήσεων τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἐταιρείας εἰς ὅλας τὰς ἀξιώσεις τῶν ἀπεργῶν.

* Τὴν περασμένην Δευτέραν συνεκροτήθη ἐνταῦθα, εἰς τὸ πεδίον τοῦ Ἀρεῶς, τὸ προαναγγελθέν μέγα συλλαλητήριον εἰς τὸ ὅποιον συμμετέχε καὶ ὁ Πειραιεὺς.

* Διεξήχθη ἐν πλήρει τάξει, καὶ τὸ ἀνω τῶν 40 χιλιάδων συμμετέσχον. Ἦγουμένων τῶν σημειῶν τῶν συντεχνιών ὅλοι κατευθύνθησαν πρὸς τὰ Ἀνάκτορα, ὅπου ἐπέδωκαν ψήφισμα πρὸς τὸν Βασιλέα.

* Ἡ Α. Μ. ἐξῆλθε κατόπιν εἰς τὸν ἐξώ-

στην τῶν Ἀνακτόρων ὅπου προσεφώνησε τὸ κάτοπι πλήθος. Εἶτα οἱ διαδηλωταὶ μεταβάντες εἰς τοῦ κ. Προηπουργοῦ καὶ δώσαντες ἐπίσης τὸ αὐτὸ ψήφισμα, διελύθησαν ἡσυχῶς.

Τ.

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΣΟΥ

Ἐνα μικρὸ λουλοῦδι θὰ στείλω στὴ γιορτὴ σου, Ποῦ τὸ κομὰ μὴ μέρα σὸν οὐ εἶδα μοναχὴ. Νὰ ῥίξεις μέτ' στὴ ληνὴν μὴ χάρι τὴ μορφὴ σου, Ποῦ ἀνικαθαρφίξῃσαι στὴ δόλια μου νηχὴ.

Ἐνα μικρὸ λουλοῦδι καλλίτερο δὲν ἦρα. Νὰ δέξῃ τὴν ἀγάπην ποῦ ἔχω σὲ σεβασμὸν. Για ὁ σέβας... Μὴ κίττα, γλυκειά, νὰ τὸ ποιήσῃς. Μὴ μαθαθῆ, καὶ χάσω γιὰ πάντα τὴν... καρδιά μου. Κώστας Οὐράνης

ΣΤΟΝ ΚΟΝ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Ποῦς γίγας ἦθε κα' ἔκοψε τῆς ἀγκυαῖας, τὰ βάτα καὶ δροσερὰ τριαντάφυλλα ἐφύττωε 'ς τὴ στρατὰ ποῦ δυνατὰ πατάς;

Ποῦ ἀγνωστο χέρι ὠδηγεῖ τὴ φαντασία, τὸν νοῦ 'ς τὰ ἀερένια μέρη τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ τ' ὀλόταχος πετάς; Ἀθήνα. Αἰλίκη Ἀθ. Μπέτακα.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Μέχρι σήμερον ἡ «Δάφνη» κυκλοφοροῦσα εὐτυχῶς ἀρετὰ εὐφρέως, ἐξησφάλισε πλεόν ὀρισμένον ἀριθμὸν ἀναγνωστών.

Ἡ ἐλαχίστη ὄμοιος τιμὴ τὴν ὅποιαν ἔχη τὸ φύλλον, δὲν ἐπαρκεῖ εἰς τὸ νὰ καλύψῃ τὰ μεγάλα ἔξοδα τῶν εἰκόνων καὶ τῆς ἐκτυπώσεως.

Μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ προβῶμεν εἰς αἰξίαν τῆς τιμῆς ἤτις, ὁμολογοῦμεν ὅτι εἶνε ἐξουσιωτικῆ καὶ ἐπιζήμιος δι' ἐξομοιωσίν φύλλον τὸ ὅποιον ἔχει τακτικῶς ἐμμοισθῶν συνεργάτας καὶ δὲν δημοσιεύει ὀλοκλήρους σελίδας ἀγγελιῶν κα

Ἡ ἑσπία ξανθὴ τῆς Σμύρνης

Ὅλοι γὰρ Σένα λέγουνε
 πῶς εἶσαι Σὺ ἡ χαρὰ
 ἢ ἔννοιαστὴ κ' ἢ ἀσώματὴ
 καὶ ἡ ἀχολή—ὦ Ἀγνή!
 Καὶ στοὺς λευκοὺς τοὺς ὤ-
 μους Σου
 γυρεύουν τὸ φτερά
 ποῦ σὲ μιά σφαῖρα ἀνέφελῃ
 σὲ φέρουν φωτεινῇ.
 Κι' ὅπου σὲ κάθ' ἐνὸς ἀνθοῦ
 λὲ φέρουν κορυφῇ,
 ποῦ λουλουδένια κύπελλα
 κερνοῦν τὴν εὐωδιά
 καὶ μαραζώνει ὁ κάθε ἀν-
 θός
 μὲ ζήλεια μιά κραυγὴ
 πᾶσι τὴν μίαν Ἐσὺ πετιᾶς
 εἰς ἄλλην ὁμορφιά,

ΑΓΝΗ ΒΕΡΡΗ(*)

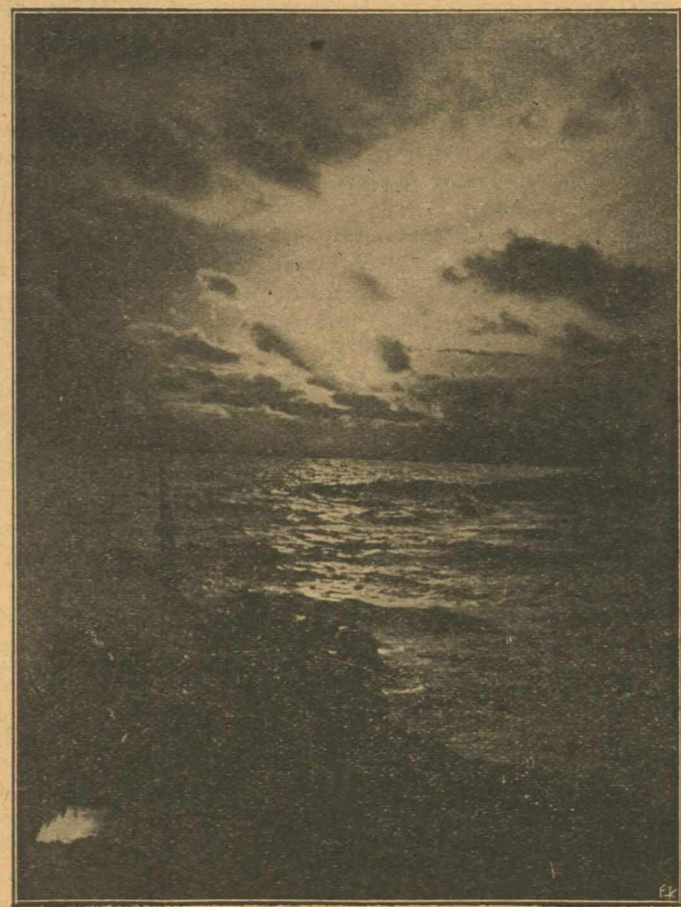
(*) Ἀπὸ τὴν νέαν συλλογὴν τοῦ κ. Νέη.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΕΝΑΣ ΔΡΟΜΙΚΟΣ ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ
 (Σχεδιογράφ. κ. Στεφ. Ξενοπούλου)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΝ

ΜΙΑ ΔΥΣΙΣ (ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΘΥΕΛΛΑΝ

ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

ΑΙ ΚΟΡΥΦΑΙ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΟΙ ΕΘΝΙΚΟΙ ΜΑΣ ΗΡΩΕΣ

Ο Κ. Κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ

Ὁ κ. Κ. Χρηστομάνος, ὁ συγγραφεὺς τοῦ
 «Βιβλίου τῆς Αὐτοκρατείας Ἑλισσάβετ»
 καὶ τῶν «Τριῶν Φιλῶν», ἔδωκεν ἐφέτος
 εἰς τὸν θάνατον τῆς «Νέας Σκηῆς», τὸν
 «Κοντορεβιδούλην» του, ἕνα νέον του ἔρ-
 γον, τὸ ὁποῖον θὰ παιχθῇ ἐντὸς τῆς προ-
 σεχοῦς ἐβδομάδος.
 Τὸν Κοντορεβιδούλην θὰ ὑποδυθῇ ὁ
 καλλιτέχνης κ. Σαγιώρ.

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

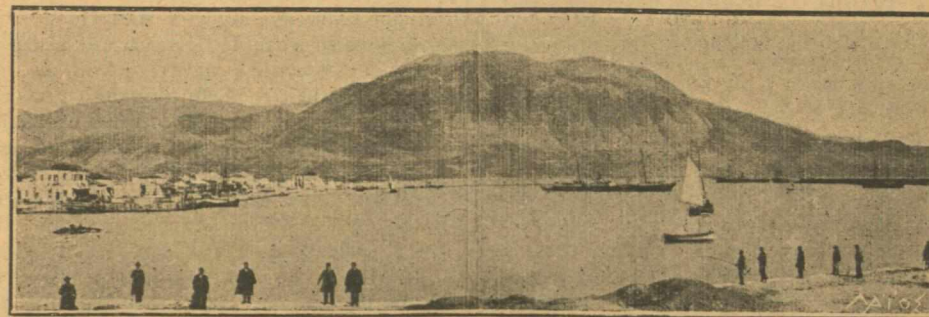
Δέτε τ' ἐν δόλοφωγῳ βοσκῷ
 στῆ ζαφειρένια λαγκαδιὰ τοῦ οὐρανοῦ
 πῶς στέκει μὲς τὰ προβατάρια του
 κ' ἡ γαλίτσα του ἢ χροσὴ, κάτω ἀπ' τὴν ῥάχη τοῦ
 ἐγλίτοισσε στῆς λίμνης τὰ γερά
 τὰ κοιμισμένα...
 Ἄνθισαν γύρω ἀνάγια γλυκόχοσμα τὰ στέγνια,
 κ' ἕνα ἀεράκι τοὺς μαδᾷ τὰ ὄσμια φυλλαράκια...
 Χωρὶς μιλιὰ,
 ἀργασάλευτα, τὰ σιννεφάρια
 κοπάδια βόσκουν στὴν αἰθέρια
 πλογιά...
 ...καὶ ὁ βοσκὸς μ' ὀλόχροσσην παίζῃ τοὺς γλογέρα...
 Πέρα
 τρομοδακρυζῶν, αἰώνια ἀγχαλισομένης,
 τῆς Πούλιας οἱ ἐφιά Παρθένες...
 ...Πέρα ἀκόμη
 τῆς νεμοῆς Βασιλίσσας ἢ κόμη
 στὴν ὑπερκόσμη γλάρα
 διάφανη
 ἀνεμίζει...
 ...Καὶ ἡ γαλανὴ Ἀφροδίτη
 ἔτσιθη,
 γενεὶ με λαγάρια...
 — Ἀχ! πάρε μ' ἔμισοιτε βοσκὴ μαζί σου στὴν αἰθέρα,
 χλωμὴ βοσκὴ, χωρὶς μιλιὰ, μὲ τὴν χροσὴ φλογέρα! —
 μιὰ κοπελλιὰ,
 ἀναγερετὴ στὸ σιρῶμα,
 ξεφρονίζει...
 Κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΑΝΑΡΗ

[Τὸ μνημεῖον αὐτὸ τῶν δύο ἡρώων εὐρίσκειται εἰς τὸ Παλέριον τῆς Ἰταλίας, εἰς τὴν
 ἐπαυλιν Τζουλία. Εἶνε θαυμασίον ἔργον τέχνης ἐκ μαρμάρου, ὀφειλόμενον εἰς τὴν
 σμίλην τοῦ γλύπτου Civiltet].

ΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑΙ ΜΑΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΤΟΥ ΛΙΜΕΝΟΣ ΚΑΛΑΜΩΝ

(Ἀποστολεὺς ὁ κ. Μιχ. Ν. Τράκας, ἐν Καλαμῶν)

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΤΟ „97“, ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ Κ. ΑΣΠΡΕΑ

Είχομεν αρκετόν καιρόν να ιδώμεν εις τὰ θεατρά μας κανένα νέο ἑλληνικόν στρατιωτικόν δράμα. Διὰ τοῦτο τὸ «97» τοῦ κ. Ἀσπρέα τὸ ὅποιον ἐπαίχθη διὰ πρῶτην φοράν εἰς τὸ Βαριέτῃ τὴν προπαρελθούσαν δευτέραν, συγκεντρῶσε πολλὴν κόσμον.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου εἶνε ἐντελῶς πατριωτικὴ. Εἶνε μία σελὶς ἀπὸ τὸν πόλεμόν μας τοῦ 1897, ποικιλμένῃ κάπως καὶ στολισμένῃ ἀπὸ τὴν φαντασίαν τοῦ κ. Ἀσπρέα. Ἰσοῦς ἰσὺς ὁ συγγραφεὺς να μὴ ἔκανε πολὺ καλά ἐκλέξας ὡς ὑπόθεσιν ἔργου ἕνα ὀλιβαρον γυροῦς ἢ ἀνάμνησις τοῦ ὀλίγου δὲν εἶνε εὐχάριστος εἰς ἡμᾶς. Ἐν τούτοις ἡ ἰδέα αὐτῆ ἐκλείπει ἀπὸ ἴδης τις τὸ ἔργον· διότι τεχνικώτατα ὁ συγγραφεὺς ἀπέφυγε πᾶν ὅτι ἠδύνατο νὰ βεῖν τὸν πατριωτισμὸν τοῦ θεατοῦ.

Αἱ δύο πρόται πράξεις τοῦ «97», ἀφήθον ἀπὸ στρατιώτας ἀξιωματικούς, τιηλεβόλα, γαλλισμάτα, τυμπανοκρουσίας καὶ παρασάματα στρατιωτικὰ. Ἐχουν ὀπλαθὴ πᾶν ὅτι ἀπαιτεῖται διὰ νὰ προκαλέσουν ἀμέριστον τὸν ἐθνοσιτισμόν τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ καὶ νὰ ἐγγύουν καὶ ἐξεγείρουν τὴν εὐαισθητον χορδὴν τοῦ πατριωτισμοῦ τοῦ διὰ τοῦτο καὶ ἔχειροκοπήθησαν παταγωδῶς καὶ ὁ συγγραφεὺς ἐκλήθη εἰς τὴν σκηνὴν ἐπανειλημμένως.

Ἀπὸ τὰς δύο αὐτὰς πράξεις λείπει μόνον κάποια τεχνικώτερα πλοκή, ἢ κατ' ἕξοχὴν ὁ δράσις ἢ ὅποια ἀποτελεῖ τὸ καθ' ἑαυτὸν δράμα.

Μερικοὶ διάλογοι ἰσοῦς θὰ μπορούσαν ἐπίσης νὰ μικρῶον, διότι ἐλαττώουν ἀρκετὰ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου· ἐκτὸς τούτου ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι λόγοι, οἱ ὁποῖοι ὀνηγοροῦν ὑπὲρ... τῆς ἀπομακρυνέως τῶν διαλόγων αὐτῶν· κἀπὶ ὑπαίνησι διπλαθὴ περιπροσώπων κλπ. Οἱ ὀποῖοι δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ θέατρον.

Ἡ τρίτη πράξις εἶνε ἡ καλλιτέρα. Δὲν τῆς λείπει τίποτα. Ἐχεῖ δύο-τρεις σκηνὰς μεγάλης δραματικότητος ἢ ὅποια ἐπροκάλεσε μερικά δάκρυα μάλιστα, καὶ πολλὰ χειροκοπήματα.

Μὲ μιά λέξι τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ φίλου κ. Ἀσπρέα εἶνε ἀπὸ τὰ καλλιτέρα του. Καὶ ἂν τὸ «97» δὲν ἐσημειώσε περισσότερας παραστάσεις τῶν τεσσάρων, δὲν πταίει ὁ συγγραφεὺς, ἀλλὰ τὸ κοινὸν τὸ ὅποιον συγχάζει εἰς τὸ Βαριέτῃ.

Ἄν τὸ «97» ἐπαίχτο εἰς τῆς Νεαπόλεως τὸ θεάτρον λ. χ. ἢ τὸ Ἀθῆναιον, εἶχεν ἐξηφολισμένην ὁλόκληρον ἐικοδόδα παραστάσεων.

ΤΡΙΚ.

ΘΕΑΤΡΑ

ΒΑΡΙΕΤΕ. — Τὴν Τρίτην, Τετάρτην καὶ Πέμπτην ἐπανεληθὴν τὸ «97» τοῦ κ. Ἀσπρέα ἐν συρροῇ κόσμου. Παρασκευὴν, Σάββατον καὶ Κυριακὴν ἢ «Ἐξχωριστῆ Κρεατοκάμαρα» καὶ δευτέραν διὰ πρῶτην φοράν τὸ «Χαλασμένον Σίτι» τοῦ κ. Μελά, περὶ οὔ προσδεχῶς.

ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ. — Ἐξακολουθητικῶς ἐπαίζοντο τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν τὸ «Χαμίνα» τοῦ κ. Δελικατερίνου, μὲ διακοπὴν μόνον δύο ἡμερῶν. Εἶνε ἡ μεγαλειώδης ἐπιτυχία τῆς ἐδευτεῖνης περιόδου. Προσδεχῶς ὁ «Κοντορεδιούλης» τοῦ κ. Χριστομάνου.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ. — Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην ἐπαίχθη ὁ «Σύλλογος τῶν Ἰγάρων» τοῦ κ. Κυριακοῦ. Τὸ ἔργον παρ' ὅλας τὰς προσπάθειάς τῶν ἠθοποιῶν ἀπέτυχεν. Ἡ πρῶτη παράστασις τοῦ διεκόπη, δυστυχῶς μὲ ἀποδοκιμασίας τοῦ κόσμου. Διαδοχικῶς κατόπιν ἐπαίχθησαν ἢ «Ἐπιθυμοσ Χίτρα», ἢ «Νύφη τῆς Κούλουρης», ἀπὸ τὰς ἐπιτυχίας τοῦ κ. Παντοπούλου, καὶ τὸ Skating Ring τοῦ κ. Μωραϊτίνου.

ΤΟ CABARET ELÉGANT

Δὲν ξεύρω ποῖά ἀπ' τῆς κομῆς μας Ἀτθίδες εἶχε τὴν πρωτοβουλίαν, ἔδοσε τὸ σύνθημα, μ' ἄλλες λέξεις καταδέχθηκε νὰ πᾶν νὰ γευματίσῃ τοῦ «Ἀδερφῶ», κ' εὐθὺς πλείστες ἄλλες, — τὸ πιθανικῶς ἐστὶν ἴδιον τῶν Ἀθῆναιῶν, — τὴν ἐμυμήθησαν.

Καὶ τὸ ἀκομῆσθαι κηπάρου τοῦ ἐν λόγῳ ἔστιάτοριου, τὸ ὅποιον ἄλλοτε ἠδύνατο νὰ καυχᾶται διὰ τὸ ὄνομα, ὁ φέρει τοῦ μεγάλου Ἐθνικοῦ Εὐεργέτου — ἰσοῦς καὶ διὰ τὴν ὑποθεσίαν τοῦ κουζίνα — τώρα ὑπερηφανεύεται, ὅτι κατέστη τὸ κέντρον τῶν φήφτυ-τοῦ, τὸ ἄνθος τῆς κρέμας τοῦ γκρατέν — ὅπως λένε οἱ γαλλίζοντες — ἢ ὅποια μὲ τὴν βία καὶ ἀδεξιότητα τῶν γκαρσόνιων, πηδῆ κάπου-κάπου ἀπὸ τὰ τεράστια πιάτα μὲ τῆς παρμετζάνες καὶ πιτσιλᾷ τὰ τρίχαπατα καὶ τῆς empire τουαλέττες τῶν κυριῶν, ὡς καὶ τῆς γραβάτας καὶ τὰ ἐπιστήθια τῶν ἀνδρῶν.

Ὅχι! ἀδελφεῖ! μπακατέλλες, ἐταγόνες ὕδατος ἐν τῆ ἑρήμῳ, πιτσιλᾷ ἀπὸ... βούτυρον! ἢ ὅποιος μὲ ὀλίγην καλὴν θέλησιν, ἔμπορῶν νὰ θεωρηθῶν ὡς κινῶν κηλίδες ἀριστοκρατικῶν αἱμάτων, ποῦ πέταξαν ὄσαν πεταλούδιδες ἀπὸ τρεῖς-τέσσαρες τακτικούς consommateurs, τοὺς ὀποῖους μοῦρχειται νὰ ρωτίσῃ ποῦς ὑποφέρουν νὰ τρώει μὲ τὸ σεργίς καὶ τὰ σεργίς τοῦ κομψοῦ αὐτοῦ restaurant!

Τοῦλάχιστον εἰς τὰ ἐστιατόρια «Μινέρβα» καὶ τῶν «Ἀθῆνῶν», εὐρίσκετε οὐκ εὐκρινῶς ἀλλὰ ἀκριβῶς ἀρκετὰ ἐξωπραξιὰς, ποῦ πέταξαν ὄσαν πεταλούδιδες ἀπὸ τρεῖς-τέσσαρες τακτικούς consommateurs, τοὺς ὀποῖους μοῦρχειται νὰ ρωτίσῃ ποῦς ὑποφέρουν νὰ τρώει μὲ τὸ σεργίς καὶ τὰ σεργίς τοῦ κομψοῦ αὐτοῦ restaurant!

Τοῦλάχιστον εἰς τὰ ἐστιατόρια «Μινέρβα» καὶ τῶν «Ἀθῆνῶν», εὐρίσκετε οὐκ εὐκρινῶς ἀλλὰ ἀκριβῶς ἀρκετὰ ἐξωπραξιὰς, ποῦ πέταξαν ὄσαν πεταλούδιδες ἀπὸ τρεῖς-τέσσαρες τακτικούς consumers, τοὺς ὀποῖους μοῦρχειται νὰ ρωτίσῃ ποῦς ὑποφέρουν νὰ τρώει μὲ τὸ σεργίς καὶ τὰ σεργίς τοῦ κομψοῦ αὐτοῦ restaurant!

Αἱ! τί τὰ θέλετε, ὅλα ἔχουν τὴν ἀκμὴν τους καὶ τὴν παρακμὴν τους... Ἱὰ θυμηθεῖτε τὰ περασμένα του μεγαλειᾶ! Ἄμα ἐπαίχεν ἢ Ricordeau ἢ ὅποια εἶχε ξετρολλᾷνε νέους καὶ γεροντοπαλιήκαγα, ἢ ὅποια εἶχεν ἐνθουσιάζει δλες τῆς κυρίας μας. Γὰ θυμηθεῖτε τὸ βράδυ τῆς εὐεργετικῆς τῆς, ὅπου ὅλο τὸ Φάληρον εἶχε μεταδληθῆ εἰς «ἀνθῶνα»: Ρόδα κ' ἄθῆονα ἄνθη μέσ' εἰς τὰ κολοσσαία εντριβάνης κἀνίστρα, ποῦ τῆς προσέφεραν ἄνθη ριχμένα εἰς σμηπαγεῖς ἀνθόσεις ἐπάνω στὰ νταμαδέ κλωνισμένα τραπεζομάνηλα τῶν τραπεζιῶν τοῦ μεγάλου Ἐστιατορίου, τὰ ὅποια εἶχον κατακλύσει ὄλων σχεδὸν τὴν πλατείαν. — Δὲν βλέπει κανεὶς οὔτε 1) 2) ἐπάνω εἰς τ' ἀμφιβόλον λευκοπίπος τραπεζομάνηλα τοῦ Cabaret élégant... — Ἀνθὴ ζωντανὰ μέσ' εἰς τὸ σεῖόμενον ἀπὸ ἐθνοσιτισμὸν καὶ χειροκοπήματα θεάτρον ἄνθη ξεχειλιζόντα ἀπὸ κομψότητα καὶ χάρι' ἄνθη ποῦ δὲν ξαναπλαστανόουν περὶ στὸ Φάληρον, ποῦ τὰ κληψὴ ἢ κηφισιά. — Ἡ βὴν ἐλακε τὴν ἑλν. — Ἀνλαθῆ τ' ἄνθη τὰ ζωντανὰ πηγάνε νὰ βροῦνε τ' ἀδελφὰ τους: τὰ φυσικὰ, πῆγαν νὰ σμίξουν τῆς εὐδοιῆς τους, νὰ ἐνδύουν τῆς χαρῆς τους καὶ τὰ χρωμάτα τῶν. Μὲ τὴν διαφορά ὅτι τὰ πρῶτα κάπου-κάπου, τὰ Σάββατα καὶ τῆς Τετάρτης πέρνον τὸν διηρηδόρομο καὶ κατέρχονται εἰς τὰς Ἀθῆ-

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΑΦΝΗΝ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

ΝΤΙΝΑ

Μυθιστόρημα ἑλληνικὸ ἀπὸ τὴν σύγχρονη ζωή.

Αἰὶν προσεχῶς.

νας γιά νὰ θεατρισθῶν κ' ἐπομένως νὰ ντινάρουν en ville, χωρὶς νὰ σκεφθῶν νὰ πᾶρουν μαζί τους καὶ 2—3 ἀπὸ τὰ δεύτερα, γιά νὰ στολισῶν τοὺλάχιστον κανένα βαζάκι, τὸ ὅποιον ἐγειρεται παραπονεμένο στὸ ἀκομῆσθαι τραπέζι τοῦ ἐναντι τῆς Βουλῆς κηπάρου.

Αἱ! τί νὰ γέινω: Τὰ λάθν εἶνε γιά τοὺς ἀνθρώπους· ἰδίως γιά ἐμᾶς τοὺς Ἀθῆναιῶν καὶ τῆς Ἀτθίδος. Καὶ — αὐτὸ ὑπὸ ἐχεμύθειαν — κάνουν ποῦ-καὶ-ποῦ γκάφτες καὶ ἢ κηφισιώτισσες!...

Ἰωαννῆσπουλος

ΟΚΤΑΕΤΙΚΑ

Περάσανε τὰ σύγνερα τὰ μαῦρα· πᾶει ἡ μπόρα ἀπὸ τῆ πόλι τῆ λευκῆ κ' ἀπὸ τὴν ἔρημια γλυκεῖα γαλήνη ἀπλώθηκε μακρὰ πλατεῖα καὶ τώρα στήν ἄρτα ἐπάνω τῶν κλαδιῶν γλυκοῦραι μὴ ἀερομιά

Περάσανε τὰ σύγνερα, ὃ ἔσκουράσθη ἡ φνῖς καὶ κάποια ἀνάμνησις περὶ καὶ οὐκ εἶνε ἀνέμος, μὴ ἐξαλλήλα ἀνάμνησις ἐνναιεί πέρα ὡς πέρα, ἢ πλάση μὴ πρὸς ὄψορη ἀνατολῶσαι ἕψη. Ἡράκλειον — Κρήτης Ἰωμῆν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ἐπειδὴ ἂδ' ἔνός εἰς τὰ γραφεῖά μας ἀνεκνετρώθησαν ἀρκετὰ λογοτεχνήματα, ποὺλὰ τῶν ὀποίων ἐνεκρὶθησαν ἦδη καὶ θὰ δημοσιευθῶν βαθμῶδῶν, ἂδ' ἐτέρου δὲ πολλοὶ τῶν ἀναγνώστων μας ζητοῦν νὰ μάθουν ποῖα ἐκ τῶν ἀποστέλλομένων ἔργων τῶν εἶνε ἐνεκρῆνόμενα, ἰδιοῦσαν τὴν κἀνοθὴ στᾶλνν, εἰς τὴν τακτικῶς θὰ ἀναγράφονται τὰ ἐκάστοτε ἐνεκρῆνόμενα.

Μέχρι τῆς 1ης Σεπτεμβρίου ἐνεκρὶθησαν καὶ θὰ δημοσιευθῶν τὰ ἔξῃς:

Τάκη Ν. Φρεδιανού (Ναύπ) ἑν) — Ἀὐτὸ μὲ φῆανει: Σπύρου Παναγιωτοπούλου (Ἄργος) — Ἀλθῆνιὰ Πολ. Ὄδυσσεως (Πειραιεῖς) — Πῶς ἐνημφῶθῆ ὁ Μένδελσον

Μανῶλη Μαγκᾶνη (Ἐνταῦθα) — Ἡ ἀγάπη Ἰπποτοῦ Δὲ Ἰφίταν — Ἐλκὸ φιλᾶνι ἀπ' τὴν καρδιὰ Φιλοκῆτου (Χαλκίς). — Τί εἶναι ἡ ζωὴ!

Ἐργίου Φρέδα (Κέρκυρα) — Ἰπὸ τὰ ἐρείπια Λεων. Ε. Βελλοπούλου (Ἀταλάντη) — Ἡ μνῆνα Γ. Λαζοπούλου — Τὰ μαγεμμένα σου φιλᾶ!!!

Ἄμμ. Διαμαντοπούλου (Ναύπλιον) — Σὲ κἀνὴ Σπύρου Κωνσταντακοπούλου (Ἀθῆνα) — Ὁ ἀριθμὸς τρία. — Ἀλθῆσαι

Ἐργίου τοῦ βίου — Διάφορα ἀνέκδοτα Ἐλυτον Αἰνίγμα (Ναύπλιον) — Ἀνέκδοτα — Θεατρ. σμημῶσεις

Ἰπποκράτους Κουτσῆνα (Λάρισσα) — Ἀνέκδοτα Ἰο. Ἄμμ. Μιχοπούλου Μιστᾶρ. ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Γ. Παπαεσταθίου (Βόλος) — Ἀνέκδοτα Φιλήμονος (Βόλος) — Ἀνέκδοτον Liszt Δημοκράτου — Σοφὰ λόγια

Γ. Φ. Λαζοπούλου — Μικρομανία ἐστεμμένον Περγῆου Δανδίνου — Ἰθμῆμ παλαιῶν καὶ νέων Ἰωνος (Καλάμα) — Ἀνέκδοτον Ἄμμ. Β. Διαμαντοπούλου — Σκέψεις καὶ γνῶμαι Ἰπποκράτους Κουτσῆνα (Λάρισσα) — Ἀλθῆσαι

Ἐλυτον αἰνίγμα (Ναύπλιον) — Ἀνέκδοτον Ἀλφόνσου Ἀγγελῶ Σαλοῦτση (Ζῆνθος) — Δός μου τὸ Γατρικὸ — Ἡ ἐλπίδ μου

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΟΥΔΕΜΙΑ ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΣ ΙΣΧΥΕΙ, διότι ἢ «Δᾶφνη», καθαρῶς φιλολογικῶν χαρακῆρα ἔχουσα, δέχεται καὶ δημοσιεύει ἀνεξαίρετως μὲ τὴν οἰκρῶν των, εἰς ὠρισμένως σελεύδους τοῦ φίλζλνν, ὅλα τὰ ἐνεκρῆνόμενα φιλολογικὰ προϊόντα τῶν ἀναγνώστων τῆς ΔΩΡΕΑΝ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΟΣ

ΣΕΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗΣ

24 Ὀκτωβρίου 1909.

Ἡ μεγαλειότερη ἡμέρα ἀπ' ὄσας ἔζησα. Μοῦ φαίνεται πῶς μὴ τόσο ὀμορφη μέρα θὰ πρεπε γᾶναι ἢ τελευταία τῆς ζωῆς μου. Ποιὰ μεγαλιότερη χαρὰ μπορεῖ νὰ μοῦ χαρῖση τὸ Μέλλον; Τὸν γῶοισα, τοῦ μίλησα, ἄγγιξα τὸ χέρι του, μέθουσα μὲ τὸν ἦχο τῆς φωνῆς του. Ἦρθε νὰ ζητήσῃ τὴν ἀδεραφῆ του ἀπὸ τὸ Ὄρειο· γιατί τόκαμε αὐτὸ σῆμερα, δὲν ἔξεο, ἔξεο μόνον πῶς ἦρθε αὐτὸ δὲ φτᾶναι; Ἡμαστέ ἔτοιμες μὲ τὸ καπέλλο νὰ φύγουμε διὰν ἦρθε. Μόλις τὸν εἶδα μὴ ἠδονικῆ παραλνσία ἐνεοίσεσε ὄλα τὰ νεῦρο μου, τὸσον χαρὸ διπροῖσαν αὐτῇ τὴ συνάντησι καὶ τώρα ἐνοιωθα ἕνα φόβο μεγαλιότερο ἀπὸ τὸν πόθο μου τὰ γόνάτα μου εἶχανε κοπῆ καὶ μοῦ φανῶταν πῶς ἀπὸ σιγμῇ σὲ σιγμῇ δὲν θὰ μπορούσα νὰ κρατηθῶ καὶ θὰ ἔπεφτα χάμου. Ἡ καρδοῦλα μου χτενοῦσε γρήγορα γρήγορα καὶ φοβίσαινα ὅπως ἢ καρδοῦλα τοῦ καναριουῦ, ποῦ βλέπει ἄγνοστο χέρι νὰ μπαίνει στὸ κλουβί του. Ἐκλεισα γιά μὴ σιγμῇ τὸ μάτια μου κ' εἶταν τῆνοῖσα πάλι ἦταν ἐντελῶς προσατὰ μου. Ἡ ἀδελφῆ μου τὸν παρουσίασε κ' ἐκεῖνος χωρὶς νὰ πῆ λέξϊ ἔβγαλε σιγὰ τὸ καπέλο του — (ἀλήθεια μοῦπαν πῶς πολλὰ σπάνια βγάνει τὸ καπέλο του) — καὶ μοῦδωσε τὸ χέρι του μὲ τὸ χρακτηριστικὸ του χαμόγελο. Ἄγγιξα τὸ πολυπόθητο φιλητισμένο χεράκι κ' ὄλο μου τὸ κομμῖ τρανὰχτηκε σὰ νὰ πέρασε ἀπὸ τῆς ἄκρος τῶν δαχτύλων του τὸ ρεῦμα μιᾶς ὀλοκλήρου ἠλεκτρικῆς συστολῆς. Ἐκείνη τὴ σιγμῇ ἀντίκρουσα γιά πρώτη φορὰ τὰ μάτια μου· δύο μελιχρὰ καὶ λαμπερὰ τοπάτζια δέμενα γῶο μὲ ἀκτινωτῆ γραμμῇ ἀπὸ μαῦρο σμᾶλτο. Πόσο ἠδονικὰ μὲ κοῦραζε τὸ βλέμμα του! Στὸ ὄρομο περπατοῦσαμε γιά λίγη ὄρα οιωπηλῶ κ' οἱ τρεῖς μας. Ἐγὼ ἦμουν βυθισμένη σὲ ὀλόκληρα ὄνειροπολήματα ἔξαφρα μ' ἐροτήσε ἄν τελειώνουσε πάντα τῆσινα ὄρα τὸ μᾶθημα τοῦ Ὄρειου. Ἡ φωνῆ του ἔχε κάποιον ἀνεκφραστο τόνο ποῦ μέσα του ἀρχαλιάζονταί ῥότες τρυφερότητος καὶ ῥότες ἐορηνείας.

Ταράχτηκα τόσο μολις ἄκουσα τὴ φωνῆ του, ποῦ δὲ βροχὰ τίποτε ἄλλο ν' ἀπαντήσω ἀπὸ ἕνα ξερό «μάλισια» καὶ λίγη ποῦ ὕστερα «σε ἔδῶν κἀθε βρᾶδυ» κ' ἀκόμια ποῦ ὕστερα «ἐκτὸς τῆς Τετάρτης». Ἦρσιες τότε κ' εἶπε στὴν ἀδελφῆ του πῶς τέτοια ὄρα θὰ τὸν εἶνε ἐνκοιο νᾶρχεται νὰ τὴν πέρνει ἀπὸ τὸ Ὄρειο. Σὰν ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ στήν ἀδελφῆ του μ' ἐκπῆταξε κατὰματα κ' ἐροτήσαινα κ' ἐγὼ τὸν ἀπαντοῦσα μὲ τὴν ἴδια οιωπηλῆ γλώσσα τῶν ματιῶν, ὅτι κατὰλαβα καὶ τὸν εὐχαριστοῦσα. Πόσο ὄμορφος ἦταν ἐκείνη τὴ σιγμῇ, πόσο ὄμορφος! κ' ἐγὼ πόσο ἐντρυχιμένη! πόσο ἐντρυχιμένη.

25 Ὀκτωβρίου.

Ἡ σμερηνὴ ἡμέρα ἦταν σχεδὸν μὴ ἐπανάληψις τῆς χθεσινῆς. Τὴ ὄραῖα ὄμως ἐπανάληψις! ποῦ δὲν κουραζει καθόλου. Ὅλες τῆς ἡμέρες τῆς ζωῆς μου θᾶθέλα νᾶνιγράφουσε πιστὰ τὴ χθεσινή, γιατί ἐκτὸς ποῦ θάμουνα ὁ δῶ μου τὴ ζωὴ ἐντρυχιμένη, εἶσι δὲ θᾶνοιωθα πῶς μεγαλῶοω καὶ πῶς κλυοῦν τὰ χρόνια θάμουν πάντα τὸ ἐντρυχιμένο πλάσμα μὲ τὴν ἠλικία τῆς χθεσινῆς. Ἐνοίσεσε ὄμως μὴ μικρῇ ἀπογοήτεωσι σῆμερα. Δὲν φαίνεται τόσο κακὸς ὅπως τὸν ἔλεγον, καθόλου μάλιστα. Εἶνε τόσο γλυκὸ καὶ σχεδὸν νεοπαλὸ παιδί, ποῦ φαίνεται πῶς δὲ θᾶναι ἱκανὸς νὰ μὲ κἀνὴ νὰ ὑποφέρω. Τί κῶοια! κ' ἐγὼ ποῦ δὲν εἶμαι ἱκανῆ νὰ ρωῖσω τὴν ἀγάπη χωρὶς πόνο!

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΒΙΚΤΩΡ ΖΗΝΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ „ΣΥΝΤΡΙΜΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ“

ΡΗΜΟΚΚΛΗΣΙ

Ἰᾶνω ψηλὰ ὁ ἔμο βοῦνὸ χωρὶς δένδρα καὶ χλόη Ἐκεῖ ποῦ τὸ γαρσούλιο τὸ θρόνο τ' ἔχει στήσῆι Καὶ σ' ἄρτα μισάνηχα ἠσοσπᾶ τὸ μοιρολόι θωρῶ τὸ ἠμοκλήσι

Οἱ τοῖχοι του χαλάματα καὶ μέσα κ' ἐὶ φοιηράσαν Χαρόπουλα καὶ Γιωῶνδες — φοιητοὶ προσνενητῆς Π' ὀταν μαζὶ μοιρολογῶν τῆ νύχτ' ἀνατριχιάσουν Στους κᾶμπος ἢ Νυφάδες

Καὶ ἕνας ἔβλινος στανῶς σὴ σασιωμένη πόρτα Πόων νὰ προσνεῖ ἀπὸ καιροῦ γιά νὰ τὴν προσνενηση Χρόνια καὶ χροῖα καορσεῖ, μὴ γέμιος ἀπὸ χόρτα Φτωχὸ μ' ἐρημοκλήσι.

Τὸ φτωχικὸ σου σῆματσο — ἀνοοραστῆ σου γλώσσα — Κάποιον κ' αὐτὸ θὰ καορσεῖ τερατὰ νὰ διαλεήση Πῶς πᾶνω κ' ἐὶ εἰς τὸ βοντο προσνεῖαι χρόνια τόσα Πιστοῦς τὸ ἠμοκλήσι.

Προῖμεν μὲ σύντροφο ἠμοκκλησιὰ αὐτοῦ πέρα Θεῶνα συντομῆ τῆς ζωῆς κ' ἐγὼ σὰν κατανήσο τῆς Νειότης πλόον φενύοντας τὸ σαρκασμὸ μὴ μὲρα Γιά νὰ σὲ προσνενησο.

Ἄθῆνα· Νίκος Κ. Παμπούκης

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΛΙΜΝΗ

Ἀπάνω γέρουσε τῶν δένδρων ἢ σκιεῖς καὶ σὰν φαντάσματα ἀγροκαλοῦσε σὸν πρόσινα βουβὰ παραπύλαματα νὰ κηῦρουν κἀνι ἀετομο γυροῦσε.

Σιγῆ, γαλήνη ὀλοβούρη σὴ πέλοισα καὶ τὰ κερὰ σὸν νερικὸ ὀστανῶ φαίνονται κ' εἶσι ἀτάραχα κητάζουσε κἀποια σὴ βύθη τῶν νεκρῶ ἀνεμῶν...

Ἀθῆνα· Κώστας Μητρομελέτης

ΕΠΥΓΡΑΜΜΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΒΡΟΧΗΝ

Κατὰ τὰς σμερηνῶς ἰδέας θὰ μᾶς ἐφαίνοτο τεροπόως ἢ περῆταιμια μιᾶς νέας ὑποχρεωμένης νὰ ἐνώση τὴν ζωὴν τῆς μὲ ἕνα ἄγνωστον, νὰ συνδεθῆ διὰ παντός μὲ ἀνθρώπον τὸ ὅποιο δὲν γνωρίζει οὔτε τὰ χαρακτηριστικὰ, οὔτε τὴν φωνὴν, οὔτε τὸ βλέμμα, οὔτε τὴν καρδιάν!

Καὶ ἐν τούτοις σμερνον ἀκόμη εἰς ὀλην τὴν Ἀσίαν, τὴν Κίταν, τὸ Θιβέτ, τὴν Κορέαν, δὲν ὑπάρχει ἄλλο ἐίδος γάμος ἀπὸ τὴν ἔνοσιν δύο ἀγνωστων. Νέοι καὶ νύαι ἔρχονται εἰς γάμον χωρὶς νὰ ἔχουν ἐπληρῶσῆ ὅσως μὲ τὸν ἄλλον οὔτε μίαν σιγμῆν! Δὲν ὑπανδρεῖονται, τοῦς ὑπανδρεῖονται. Μόλις ἢ νῦα γνωρίζει τὸ ὄνομα τοῦ νέου, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐροτῆ τὸν ἐαυτὸν τὸ ἀνησυχῶν ἐὰν ἢ μέλλουσα σύντροφος εἶνε ὄρατῃ ἢ ἀσμημοῖερα καὶ ἀπὸ τὰ ἀσμημοῖερα ἔλαττοματα τῆς γῆς.

Ἐρῶσθου ἢ λευκὸν τὸ αἰώνιον ἀσιατικὸν κᾶλυμμα, ἀποκρυπτεῖ τὸ πρόσωπον τῆς κόρης μὲχρι τῆς ἐσπέρας τοῦ γάμου. Ἀπὸ τὸ ἔθιμο ὀλοκλήρου τῆς Ἀσίας ἀπὸ χιλιάδων ἐτῶν μίαν μόνον ἔφασεσε ἔγιενε. Ναι, ἀπαξ μόνον δύο μεμνηστεμῆνοι εἶσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἀπὸ τοῦ γάμου. Μόνον ἕνας Κινεζὸς ἐσῆμοσε τὸν πέπλον τῆς μνηστής του! Μία Κινεζὴ δέκα ἐπᾶ ἐτῶν ἦκουσε τοῦς λόγους ἐκείνου ὅσως θὰ ἔγινετο σὺςῆγός της. Ἡ περῆταιμια εἶνε θελτικῆ, ρομαντικῆ κα

ΜΙΑ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΣΕ...

(«Il était une bergère»)

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΛΕΟΝΤΟΣ Δ. ΜΑΚΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου φύλλου)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ο Βοσκός, ἡ Προκηπέσσα.
Η Προκηπέσσα (φωνάζει).
 Βοσκέ μου!
Ο Βοσκός (ἐκπληκτικῶς καὶ φοβισμένος).
 Κάποιος!
Η Προκηπέσσα.
 Νάμαι! Ἐγώ!... Κονιμένη στὰ δονδράκια
 Σὰς ἀκουρά! Νά! Μὰ γι' αὐτὸ μὴ μοὺ κρατήσεις
 κίμα!

Ο Βοσκός (τρομαγμένος).
Η Προκηπέσσα!
 (Πιὸ ἡνωμένως μετὰ τὴν ἀκόλουθη σκηνή:)
 Ποὺ γι' αὐτὴν κακὸ κινεῖς δὲν ζέρει!
Η Προκηπέσσα,
 Τυχαῖως ἔδω πέφταρα,—στὰ ἐρημ' αὐτὰ μέρη,—
 Καὶ μόνη μου ἐφραντάζουμαι πὼς ἦμουν... ἕταν ὁ εἶδα!
Ο Βοσκός.
 Κ' ἐμεῖς πὼς μοναχοὶ εἴμασταν, εἴχαμε τὴν ἐλπίδα!
Η Προκηπέσσα
 Στὰ σκοτεινὰ φυλάγματα κοιμώσασταν μὲ χάρη...
 Τὸ ξέρω πὼς δὲν ἐκρεπε,—γλυκὺτατο ζευγάρι,—
 Νὰ σὰς ἴδω... ἦταν κακὸ... ἦταν κακὸ μεγάλο,
 Ὅτι, ἐκίνα...

Ο Βοσκός.
 Τοὐλάγιον τὸ μὴ τὸ πῆτε ὁ ἄλλο!...
Η Προκηπέσσα
 Μὲ στόλιμα τὸ γέλιο σας καὶ τὴ χαρὰ, σὰς εἶδα
 Στὸν ὕπο-σας τὰ χείλα σας τὰ φωνίξ μὰ ἀγέιδα
 Ἀπὸ ἐνα θεῖο χαμόγελο, ποὺ δυντερο δὲν ἔχει,
 Χαμόγελο ἀπαράμυλλο ποὺ μὲ τὸν ὕπο μελέγει!
 Μὰ μόλις μ' εἶδατε... ἔφηνε καὶ τοῦτο ἀπὸ τὰ χείλη!
 Δὲν με κιντὰ στὸ πρόσωπο κανεῖς ποτεί, καὶ χίλια
 Λόγια ποὺ θεὰ λέγονταν χωρὶς ἐμὲ, μὰ ἐμπρός μου
 Πιγύονται μέσα στὴν οἰκωπὴ τὰ μάτια ἴλου τοῦ κόσμου
 Δὲν με θωροῦν κ' ἂν εἶμαι κ' εἴ... Τί κέρμα! Ἀφου
 Κ' οὐ εἴμαρτό μου ἀκόλουθοι, ποὺ ἔχουν κ' ἀπὸ
 Κ' οὐ εἴμαρτό μου ἀκόλουθοι, ποὺ ἔχουν κ' ἀπὸ
 Πάντ' ἐνα λόγο φέλιχο, μόλις μὲ ἴδουν ἐμένα,
 Σιωποῦν καὶ καταβάζουτε τὰ μάτια φοβισμένα.
 Τὸ χαμόγελο ποὺ τυγχὸν κανεῖς θὰ μοὺ σκορπίση.
 Μουάειε σὺν φῶρος ποὺ ζητεῖ μὲ βία νὰ μοὺ ἐξο-
 φλήση.
 —Τοὺ κάνουν ἐγὼ ἴλους τοὺς ῥωτοί,—μὰ ξέρω κἀθε
 ἴλεξ...
 Ἐκ τῶν προτέρων, ποὺ ὁ κανεῖς γιὰ νὰ μοὺ πῆ θὰ
 εἴν' λυπηρὸ μ' ἐνόησε;

Ο Βοσκός.
 Πολλὴ τιμὴ ἐκεῖ μίσα
 «Οὐαί κυρίαίς τῆς τιμῆς σὰς δείχνουν, Προκηπέσσα.
Η Προκηπέσσα.
 Ναι!...
Ο Βοσκός.
 Καὶ θὰ προτιμοῦσατε κανεῖς ἀκόλουθός σας
 Ποῦ ὄμορφος τὰ σὰς μιλή γ' ἔρωτα, στὸ πλεονό
 [σας...]
Η Προκηπέσσα.
 Ναι!
 (μετανοοῦσα)
 Δηλαδή...
 (ζωηρὰ καὶ εὐκρινῶς) Ναι... Ἔθελα, νὰ μ' ἀγα-
 [ποδοῦν, τόσο!]
Ο Βοσκός.
 Ὅ! μὰ ὡς τὸ τέλος θαῦντε;—μορῶν νὰ βεβαιώσω
 πὼς μέσα ἐκεῖ στοὺς πρόκηπας,—καμμὰ φορὰ τυ-
 χναίει
 Νὰ βῆτε ἐναν ὄμορφοι καὶ νᾶθε εὐτυχημένη!
Η Προκηπέσσα.
 Ἴσως...
Ο Βοσκός.
 Τὸ ξέρο-γιὰ καλά!...
Η Προκηπέσσα.

Γιατί μοιάζει ἡ ζωὴ μου
 Ὅταν τὴν ἀπὴρ μὲς στὴ βροχῆ; δὲν φαίνεται ἡ δομῆ μου...
 Κ' ἄκομα οὕτε ἐνα ἐξάδειφον δὲν ἔχω, οὕτε προσ-
 μένω!
 Ὅσα δὲ μοῦ μοιάζει μ' ἀδελφῶ, σχεδὸν μ' ἐν ἐρωμένῳ
 Μ' αὐτὸν μιλῆς, τρακόνουσε, μαλλίονεσι καὶ φίλεσσι,
 Σὺ λέγει πὼς ἐστ' ὄμορφη, καὶ οὐ εὐχαριστοῦσαί...
 Κανέναν, δὲν μοὺ μίλησε γιὰ μένα, στὰ παλάτια...
 Δὲν ξέρω ἂν φαινομαί ὄμορφη στὸ πὸν κἀνοῖς τὰ
 μάτια.

Ο Βοσκός (τὴν κιντὰζει φωνακιά).
Ω! βέβαια!
Η Προκηπέσσα.
 Ἀλήθεια; ἔμ' ὄμορφη; Ἀλήθεια; Τί ἀστεῖο!
Ο Βοσκός.
 Ἀλήθεια!
Η Προκηπέσσα.
 Καθὼς λέτε οὖς, σὺν τὸ νερὸ τὸ κρύο;
Ο Βοσκός.
 Τὸ ξέρετε...
Η Προκηπέσσα.
 Μὰ... ὄχι δὴ! Ὅπως μὲ βλέπετε τώρα...
 Σὺ μοὺ τὸ λὲς πρῶτη φορὰ, ὁ αὐτὴν τὴν ἄγα ὥρα,
 Κυττάζοντας στὰ μάτια μου... Καὶ δὲν ἔχω τὴ σκηνὴ
 Ὅτι τὰ πλοῦτη κ' ὄχι ἐγὼ, τὸ ποὺ σου ἔχουν μα-
 γνίσει...
 Πές μου τὸ ἀκόμα! Ζωήρενη τὴν δόξα μου κἀροῦδα,
 Θάραεῖς πὼς θὰ μ' ἀγάπααν ἂν ἦμιον βοσκοπούλα;
Ο Βοσκός.
Ω! βέβαια!
Η Προκηπέσσα.
 Ἢ ἀγαποῦσατε τὸ ὄφρος μου, τὸ σῶμα;
 (Μὲ πολλὴ φιλαρέσκια)
 Τοὐλάγιον... ἐγὼ ἀγαπῶ τὸ γέλιοσέ μου στόμα...
 Ἄλλ' εἶναι μελαγχολικὰ τὰ γέλια μου ἐμένα,
 Μὰ κιντὰζε, τὸ στόμα μου, τὰ μάτια... εἴν' ἀνθισμένα...
 Ὅταν εἶμαι κ' εἶ, φρονιζόμενος τὸ πρόσωπο μὸν πόθοι...
 —Τὸτ' ἡ γυναῖκα εἴν' ὄμορφη, δὲαν πὼς θέλει
 [ρωτᾷται, —]:
 Πές πὼς ὁ ἀρέσω... πὲς μοὺ το... Καὶ κανὲ με ἐστὶ
 [ἴσως]...
 Ἀφου μπορεῖς... Καὶ πὼς σὲ λέν; Ἐ;
Ο Βοσκός.
 Φάνο.
Η Προκηπέσσα.
 Τὶ ὄρατα!
Ο Βοσκός (ταπεινά).
 Αὐτὸ εἶν' ὄνομα βοσκοῦ... Στὴν οἰκογενεῖά μας
 Ἄσ' τὸν προπάπο μου ὡς ἐμὲ, αὐτὸ εἶναι τὸ-
 [νομα]...
Η Προκηπέσσα
 Νοιώθει κανεῖς γλύκα πολλή, δὲαν τὸν φρονιζεῖς...
 Ἔπειτα κ' ἔλας... μωροδαῖς τοὺ δάσους σου
 [θυμίζει]...
 (Πολλὴ προκλήτικη).
 Μὴ καταβάζεις ἐστὶ δὰ τὰ μάτια σου... Πές νάτι!
Ο Βοσκός.
 Τι θέλετε;
Η Προκηπέσσα
 Νά! Ὑποθεῖς πὼς μέσα σὸ παλάτι
 Ἐμπήεις, ἢ πὼς ἔβινε; ὁ ἀρρῶνοσιακός μου.
Ο Βοσκός (γελά).
 Ἐγὼ... δικός σας;
Η Προκηπέσσα.
 Καὶ γιατί; Ἀσ' ὄλου τὸ ἄλλο κόσμου
 Τὰ ὄνομα, αὐτὸ ποῦχε; εἰς, ποῖτερο μὲ μεθάει!
Ο Βοσκός.
 Γελάτε!
Η Προκηπέσσα.
 Καὶ διηγήσου μοι, αἰταις ταῖς ἱστορούλας.
 Ποὺ ἔσαν περὶ τὸ ποίμνιο τοὺς μέσ ὅτῳ χωρῶ
 [γνωρίζει]
 Ληγοῦνται πάντοτ' οἱ βοσκοὶ οἴα τῶν βοσκοπου-
 [λῆσαι]...
 Γιὰ πὲς μου λόγια σοβαρὰ... λόγια γεμάτα γλύκα,
 Ὅταν κ' ἐγὼ ἀπὸν ἔγωγε, δὲαν ἐγὼ σὰς βροχὰ...
 Αὐθάνουμιον λιγότερο τὴ μᾶση μοναξιά μου,
 Ὅταν ἐννοῶνα πὼς δὴ καρδιαίς κοντὰ καὶ στὴν
 [καρδιά μου].
 Νὰ τὸ νοήσεις δὲν μπορεῖς..., ἀλλ' ὁμοῦς εἰδαροῦσα
 Ὅτι διὰ ἐκεῖνα τὰλεες ὁ ἐμένα..., τὴν παροῦσα.
 Τὸν ἔρωτα σας μίντενα, καὶ οἰκίριας μου τὸ σῶμα.
 Ὅταν τὸ στόμα σου ἔομιγες μὲ τὸ δικὸ τῆς στόμα.
 Κ' ὅταν ἐὸν τὴν γὰδιεις,—στὰ σκοτεινὰ τὰ φύλλα,—
 Ἐγὼ 'ρωτοῦδα ἄσ' τὰ χέρια σου ζῶστην ἀνατριχίλα...
 Κ' ἄσ' τὴ στοργὴ σας γίμενε δ' ἡ καρδιά μου ἢ
 ἄδεια...
 Τὸ σῶμα μου χαϊδεῖονταν μὲ τὰ δικὰ σας χέρια.
 Τόσο γλύκα 'παροῦσατε τὴν οἰκίρι καὶ τὸ σῶμα,
 Ὅπου 'φθόριζα οἴα! Ὅτι ἄλλο θὰ ποῦν ἀκόμα;...
 Καὶ λαχταροῦσα ὀλοκίρησ τὸ ἡδονικὸ φίλ σας.
 Κ' ἄκομα λίγο γόρνενα νάμαι συνένοχί σας.

Ο Βοσκός.
 Ναι! Χαϊδεῖνομάστε ἀφθονα, ἀφου θὰ παντρευθοῦμε
 Λοιπὸν μοναχοὶ ἂν ἦμασε καὶ πεῖο πολὺν τολμοῦμε.
Η Προκηπέσσα
 Καὶ τὴν ἄκομα εἶδω ἴμασε... ἐπὶ μέτῃ εἶχε ἢ
 [φρονισῶ]
 Φάνε! Καεῖ μου, Φανέ μου... ἄκου με καὶ λυ-
 [πησοῦ!]
 Ἀφου κανεῖς, δὲν μὰ; θωρεῖ, κ' ἄφου ἐγὼ σοὺ
 [ἀρέσω].
 Τὰ λόγια ποῦσε; νὰ μοὺ πῆς θὰ σὲ παραναίλιο.
 Ἔπειτα ἴδε με... Τὴν στιγμὴν ποῦχομα πεῖο κοντὰ σου
 Τρομάρα κ' ἐναντιοῦσαι πάντα σκοποῦσαι ἢ ματιά σου...
 Ἐφαίνονταν φαινομαί τὰ μάτια σου ὡς τώρα...
 Μὰ δὲν μιλῆς πεῖα...

Ο Βοσκός.
 Ἀφου οὖς μιλεῖτ' ὄλην τὴν ὥρα!
Η Προκηπέσσα
 Ἐλα κοντὰ... πολὺ κοντὰ... Ἐδὼ!...
Ο Βοσκός.
 Πρέπει νὰ φέγω!
Η Προκηπέσσα.
 Πρέπει, στάλλθησε;... Μὰ γιατί; Δὲν κανεῖ ἀκόμα
 [λίγο];
 (Ἐπειτα συνέχεια)

ΑΠΟ ΟΣΑ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΩ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΓΕΩΡΓΙΟΝ

Εὐρισκόμενος ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν εἰς τὸ Αἶξ Λεμ-
 παιῖν, διηγήτο ἡμέραν τινα πρὸ τινος κἀρενοῦ,
 ὅτε ἐνα γκαρσὸν τρέχον ὄπισθεν του τοῦ ἐφόναζε:
 Κύριε, Κύριε, ψιτ Κύριε, οἱ φίλοι σας σὰς πε-
 ριμένονυ προ πολλοὺ διὰ τὸ πάρερ.
Ο Βασιλεὺς στρέψας ὄπισθεν του τοῦ εἶπε:
 —Απατάσαι φίλε μου.
 —Ἄλλ' ὄχι Κύριε, οἱ φίλοι σας ἀνυπομονοῦν,
 διότι περιμένονυ προ τεῦτότυ.
Ο Βασιλεὺς εἶναι ὅτι τρεῖς Γάλλοι πίνοντες
 τὸν κἀρεν εἰς τὸ ἄνω κἀρενοῦ, ἐπεριμενον ἐνα
 φίλον των διὰ νὰ παῖξουν πόκερ, ἐρωτῆσαντες
 δὲ τὸ γκαρσὸν ἂν ἤλθε ὁ κύριος Σ... καὶ εἰ-
 πὼν ὄχι ἔμεινε εἰς τὴν θύραν παρατηροῦν δεξιῶ
 καὶ ἀριστερῶ. Τὴν στιγμὴν ποῦ διηγήτο ὁ Βα-
 σιλεὺς; εἰς ἕκ τῶν φίλων εἶπε εἰς τοὺς δύο ἄλ-
 λους: Γνωρίζετε τὸν Γεώργιον Α'; Ὁχι.
 —Νὰ αὐτὸς εἶναι, καὶ ἔδειξε τὸν διερχόμενον
 Βασιλέα.
 Τὸ γκαρσὸν ἀκούσας νὰ αὐτὸς εἶνε, νομισὰς
 ὅτι εἶνε ὁ ἀρροπορήσας κ.Σ... ἤρχισε τρέχον
 ὄπισθεν τοῦ Βασιλέως.
Ο Βασιλεὺς κατ' ἀρχὰς δυσχεροῦσθη, ἀλλ' ὅτε
 ἔμαθε τὴν πορῆσῆσιν, ἐγέλασε καὶ εἶπε ὅτι
 λυπεῖται μὴ γνωρίζον πόκερ διὰ νὰ παῖξῃ, ἀφου
 ἐκλήθη πρὸς τοῦτο.
Αργαστόλυ. *Ἐδᾶγγ. Γ. Μηλιαροῦσ.*

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

ΑΤΟΜΗΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΚΟΡΗΣ,

ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ

(Διηγήματα).
 Κομπός τόμος, καλλιτεχνικῆς ἐκτυπώσεως τῶν
 τυπογραφείων Ταρουσοπούλου. Πωλεῖται εἰς τὰ
 Γραφεῖα τῆς «Δάφνης». Δραχμὰς 2 διὰ τὸ Ἑσο-
 τηρικὸν καὶ φράγκα χρυσὰ 2 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.
 Ὁ ἀποστέλλων εἰς τὰ Γραφεῖα μὲς τὸ ἀντί-
 μων λαμβάνει τὸ βιβλίον ἐλευθέρων ταχυδρομι-
 κῶν τελῶν.

Παρακαλοῦνται οἱ στέλλοντες γνωμικὰ
 ἄληθειας, σημειώσας ἐκ συλλογῶν, καὶ τὰ
 τοιαῦτα, νὰ γράφωσι πλησίον τοῦ ὀνόματός
 των καὶ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως των,
 ἄλλως δὲν θὰ δημοσιεῖονται.

„ΔΑΦΝΗ“

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

(Τῆς 4ου φύλλου)

**Ἀπὸ ὄλους τοὺς συγγραφεῖς καὶ
 ποιητὰς τοὺς ἀκάσαντας ἀπὸ τοῦ
 Σολωμοῦ μέχρι σήμερον, ποιоῦς
 προτιμάτε;**

- 1)
- 2)
- 3)

Δεκταὶ ἀπαντήσεις μέχρι 1ης Ὀκτωβρίου.
 (Ἀποκόπτεται καὶ ἀποστέλλεται εἰς τὰ γρα-
 φεῖα τῆς «Δάφνης».)

Ο Βοσκός.
Αφου οὖς μιλεῖτ' ὄλην τὴν ὥρα!
Η Προκηπέσσα
Ἐλα κοντὰ... πολὺ κοντὰ... Ἐδὼ!...
Ο Βοσκός.

ΑΠΟ Τῶ ΣΠΟΡΤ

ΤΟ GOLF ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΗΜΑ

Τὸ golf—ἀσκησις θερινὴ καὶ χειμερινὴ—ἐγέ-
 νητο πολὺ τοῦ σπορῶ. Ὁ ὀργανισμὸς του εἶναι
 ὁ ἐξῆς: Ἐπὶ εὐτυχῶρον ἐκτάσεως γῆς, πρόκειται
 νὰ περιτρέχουσιν διὰ μίαν σφαῖραν μικρὰν διά-
 ράδιων ἐκ πύκου ἢ γάλλου, ὡν ἕκαστος ἔχει
 συλλογὴν καὶ ἂς τὸ φέρε βοηθός τις. Ὁ παί-
 κτης, ὅταν κατωρθῶναι νὰ εἰσελθῇ ἡ σφαῖρα,
 κυτῶν αὐτὴν ὄχι πολὺ συχνὰ, ἀλληλοδιαδοχῶς
 εἰς τὰς 18 ὁπάς, κερδίζει τὸ «παρνίδι». Οὕτω
 τελειῶς ἐξηγηθὲν τὸ golf δύναται νὰ φανῇ ἐκ
 πρώτης ὄψεως ὡς ἀσκησις ὀλιγον τὴ παιδικῇ,
 ἀλλὰ δὲν συμβαίνει τοιοῦτον τι. Οἱ παῖκαι πε-
 ριτρέχοντες συναντοῦσι φράκτας, κάρφους ἀναν-
 θῆδας βάρους, ἔστιν ὅτε ρούκας, μάλιστα δὲ πο-
 ταμιός, ὅπερ δὲν εἶναι πάντοτε εὐκόλον. Ὁ παί-
 κτης γράφει ἐπὶ χάρτου τὸν ἀριθμὸν τῶν φορῶν,
 κατ' ἂ; ἐκτύπησι τὴν σφαῖραν ἢ ἀπὸ τῆς ἡγ-
 χῆς διὰ νὰ τὴν «βάλλῃ» εἰς ἐκείτην ὄπην. Σολ-
 λέγονται οἱ γάρται καὶ τίθενται ἐν τάξει, ὁ δὲ
 παίκτης, ὅστις ἔχει τὸν μικρότερον ἀριθμὸν κη-
 ροῦσεται νικητῆς. Τὸ golf εἶναι ἀσκησις, ὅπου
 τιμότητις μεγίστη πρέπει νὰ βασιλεύῃ, διότι σὺ-
 τοῦ οὗτο οἱ παῖκαι ἀφορίζον τὰ ὀτελεσμάτα
 των. Ἐὰν ὁ ἀντίπαλος εἶναι πολὺ ἔμπροσ (δηλαδὴ
 πλησιάζει νὰ νικήσῃ) εἶναι ἐπιεικέστερος ν' ἀ-
 παύσῃ διότι δὲν γίνεται κανεῖς ἐλεγχος. Παί-
 κτης φοραθεῖς ἀπατῶν καταγράφεται ἀνηλεῶς
 εἰς τὸν πίνακα τῶν ἀπατεῶνων.

Τὸ golf κατ' ἔφασι καὶ χημιαστικὸν «παρ-
 χνίδι». Οἱ γκολφισταὶ τῆς παλαιᾶς σχολῆς, μνη-
 μονες τῶν παλαιῶν παραδόσεων, αἰσθάνονται
 τὰς τριτάτας καὶ νὰ ἀνορθῶνται ὑπὸ φριχῆς βε-
 βαιοῦντες, ὅτι μίᾳ ἀσκησις, ἢ εἰς διὰ δύο αἰῶνας
 ὑπῆρξε τὸ καταφύγιον τῶν κἀνων ἡθῶν, ἅτινα
 καὶ ἡ φλεθρία κληρονομία χημιαστικῶ παρ-
 χνίδι, δὲν προδιτίθειται ἔξαιρέτως διὰ μόνην
 τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νικᾶν ἐνα ἀντίπαλον.
 Παίζουσιν golf σήμερον διὰ νὰ κερδίσουσιν χρή-
 ματα ἐπὶ τῶν «putting greens», ὅσοι δὲν εἶναι
 ἱκανοὶ νὰ κερδίσουν τοιαῦτα ἢ μόνον πέρτε τοῦ
 πρᾶσιον τάπητος τῆς τραπέζης τοῦ βακκαρέ.
 Οἱ ἄλλοι ἀντὶ νὰ ἀναπέουσιν ἀέρα κατὰ τὸ μάλ-
 λον καὶ ἤττον πεφορτισμένων μισαρπηκῶν ὕδαθῶν
 τῆς αἰθούσης καὶ νὰ κομψῶνται εἰς ἀκαταλλήλους
 ὄρους, ἐνεργεῖται λίαν πρόφει διὰ νὰ ὑπάγουσι νὰ ρο-
 φήσουν ἐπὶ τῶν ἀποκρυμῶν ἄκτων ἢ εἰς τὰ
 πληρῆ ἔρεμῶν μέρη καθαροῦ ἀέρος. Οὕτω δὲ
 κερδιστῶων ὄρεξις «γερῆν», ὅσων τὸ πάν διὰ
 τὴν ὕγεινήν. (Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).
Ἀλμυρός. *Χριστὸς Σπυριδάκης.*

ΣΕ ΜΙΑ ΑΚΑΡΔΗ

Ρίψε στὰ πονεμένα μου
 ματάκια τὴ ματιὰ σου,
 νὰ ἴδῃς ἀπὸ τὰ δάκρυα
 θολὴ τὴ ζωγραφιά σου.

Καὶ ἴδες πὼς σέρνω τὸ σταυρὸ
 μονάχος μὲ κόπον,
 Ἐκεῖ ποὺ σὲ προτοφήσα
 εἰς τὸν Κρανίου τόπον.

Φιλιατρὰ **Νικήτας Ι. Κασιώνης**

ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

“ΕΡΩΣ ΒΟΣΚΟΥ,”

Ἀνάμεσα σὲ παλιάτια τῆς ματαιότητος, σὲ
 δένδρα πανύψηλα ποὺ φανεραῦνον τὸ τέλος τῶν
 ἀνθρωπίνων λογισμῶν, μὴ καλυβούδα, βρισκται
 μὲ ζῆλον ἐπιταλὴ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς καὶ ἀναλεί-
 ονται μόνον μὲ τὰ ἐπιδομακία ἡ μηνιαῖα περιοδικά.
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ
 Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος τοῦ Σεπτεμβρίου τῆς Πανα-
 κούκησις. Ἀπὸ τὰ περιεχόμενα: Τὸ φρονήσιον τοῦ
 Ἀρχιεπισκόπου Κασσιόπουλου, Βουλὰι Ἀνθρώπων
 Ζεφυροῦ, Χάμεσι καὶ Δὸν-Κιχὸν Τουρνιεῖσ κλπ.
 Ἐπίσης: τὸ «Ἐλληγιον» τοῦ κ. Μωρατίτη ἐν
 Κιφισίῃ μὲ ποικίλα ἄθρα καὶ ποιήματα.
 Ἐνα κἀνδῆλι ἀπὸ μικρὸ ποτηράκι ἄλλο μὲ
 λίγο νερὸ καὶ χωρὶς λάδι φαίνεται ὅτι κλαίει
 διὰ τὴν ἀμέλειαν τοῦ προστάτου του καὶ κινεῖται

Α Π Ο Λ Α

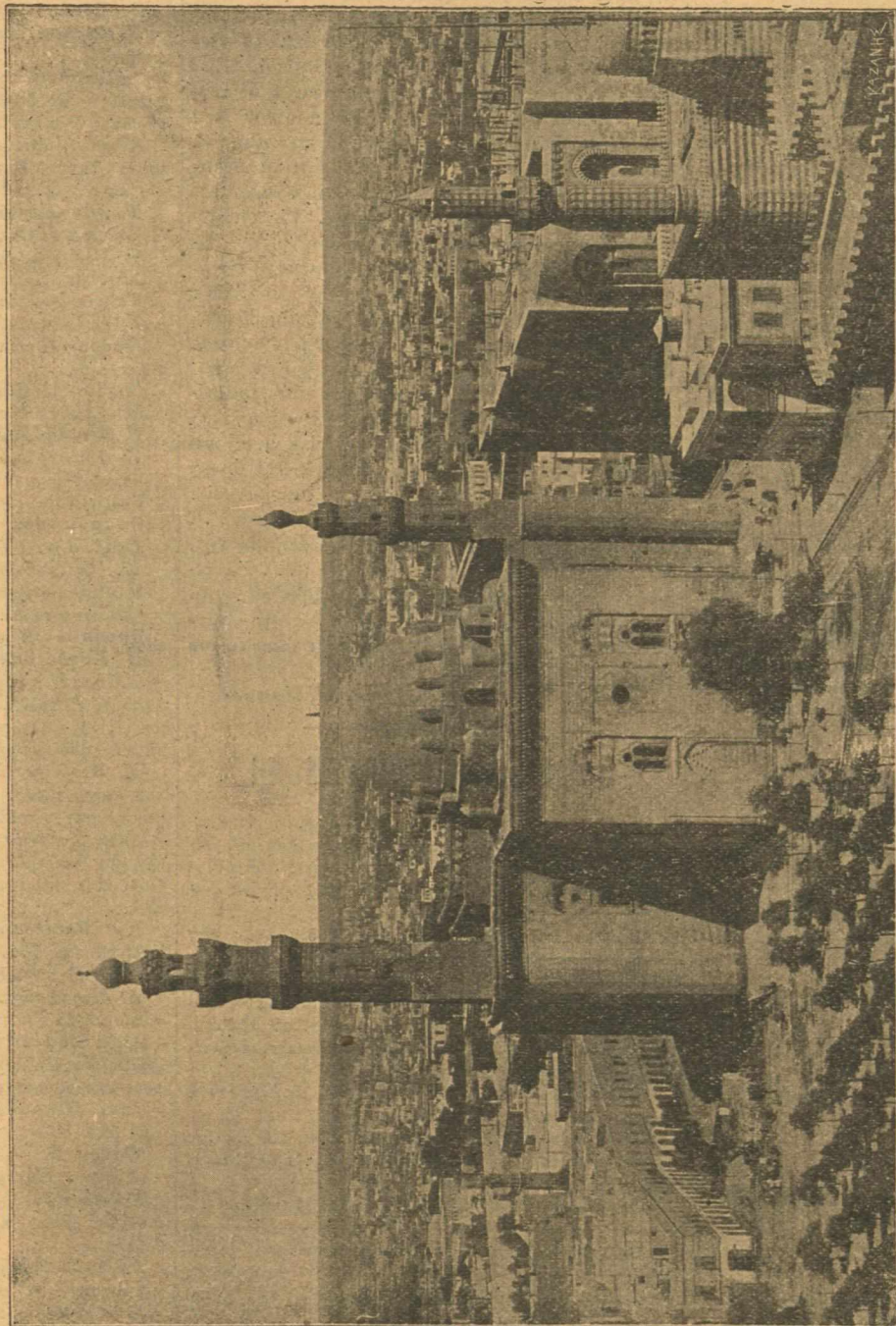
ΑΠΟ Τῶ ΣΠΟΡΤ

ΤΟ GOLF ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΗΜΑ

Μέσα στὴν τόση νυκτερινὴ γαλήνη ποὺ οὐδὲ
 τὸ νυκτερινὸν τριζόνιον ἀκούεται καὶ αὐτὸς ὁ Γκι-
 νης; ἔπαυσε εἰς τὸ μέλλον. Ἀναμέναιε τὰ
 ἄλλα.—Μεῖωθ' ἀνασῶν. Ἐληφθησαν.—Δημ. Γε-
 νοβέλλη. Ἐληφθησαν ἄλα.—Παπαγγελ... Μεσιολό-
 γισ. Μετὰ δύο ἢ τρεῖς φύλλα.—Κάμπ... Ναυτίλιον.
 Ἀργότερα.
Αὐτοῦ Φρεδιανόν. Ναυτίλιον. Λυπούμεθα διότι
 δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν αὐτὸ ποὺ θέλατε, ἀλλὰ
 ἐκτός τούτου ἢ «Ἀδάφη» εἶνε ἔξω πρὸς τὰ ζητή-
 ματα αὐτὰ, ἀλλο ἐδὲρομακίαν περιουσίαν σὰς ἐφαί-
 λει τὴν ἱκανοποίησιν ποὺ ζητεῖτε ἀπὸ ἡμᾶς. Σὺμ-
 φωνοῦ; Δ; ἐτι δήποτε ἄλλο θελήσατε ἢ «Ἀδάφη»
 εἶνε πρόβλημα.
Ι. Α. Ζήραν. Κωταρσιῶν. Ἐληφθησαν.
Α. Πικροδμητρη. Σύροφ. Ἐληφθησαν.
Β. Ζιχαροπούλων. Ἐνταῦθα. Ἐληφθησαν.
Γ. Γραμματικῶν Ἐληφθη, ἀλλ' ἀτυχεῖ δὲν ἐνε-
 κρήθη.
Ἄλυτον Αἰνίγμα. Ναυτίλιον. Ποῦ εὐκόλος εἰ-
 σθε εἰς τὰς δυσχερεῖς σας; ὑποθέτατε οὖς σο-
 κροῦ; ἐτι αὐτὸ ἐγένετο σκοπτήρις;
Λέων Μαρκόπουλον. Κωταρσιῶν. Ἐνεκρήθη
 τὸ ἐν' ἀποστειλάτε, ἀλλ' ὄχι μετὰ ἄλλα.
Ριχτ... Σκιάθον. Ἐληφθη. Ἀποστειλάτε.
Ψυχὸν Σιγγιευτῆριαν. Ἐληφθησαν.
Σάλων Πιπιδόπουλον. Ἐληφθησαν.
Ν. Γελογιάννην. Ἐληφθησαν.
Λυπεσι. Ἐληφθησαν. Μετ' ἄλλων.
Νεῖων Βεβηλογιάννην. Σπάρτην. Εὐχαριστοῦ-
 μεν. Ἐληφθησαν.
Σπύρον Πιπαθανασόπουλον. Καλάμας. Ἐλη-
 φθησαν ἄλα.
Ἰωάν. Δὲ Δόσην. Αἰαλίδα. Ἐληφθησαν.
Μητροπῶν. Λευκάδα. Ἐληφθησαν.
Γ. Καποδῶρη. Λευκάδα. Ἐληφθησαν.
Ζ. Δημητράκοπουλον. Ἐνταῦθα. Ἐληφθησαν.
Φεβ. Ἀπόστολον. Ἐληφθησαν.
Florides Conjule. Φύλλα ἀπεστάλησαν.
Rouporides Farmington. Φύλλα ἀπεστάλησαν.
Γράβαρην. Θεσσαλονίχη. Φύλλα ἀπεστάλησαν.
Μ. Προκομοῦδης. Ρεθύμιον. Ἐληφθησαν.
Michel Angelo. Ἐνταῦθα. Ἐληφθησαν.
Ἐλληνόπαιδα. Καλάμας. Ἀποστειλάτε.
Chevalier H van Lennep. Pays Bas. Ἐληφθη.
N. Καρδακίου. Πειραιᾶ. Ἐληφθη.
Ὁδυσ. Νικολαΐου. Χανιά. Ὅσοι θέλουσι προ-
 ηγηόμενα φύλλα ἄ; ἀποστολῶν εἰς τὰ γραφεῖα
 μας ἐπισκέψονται γρημματοσημὰ διὰ τὸ ἀντίτιμον:
 ὅτὰ τὰ λάδων ταχυτέρων.
Κ. Βενετήν. Ναυτίλιον. Εἶχε γραφῆ τὸ ὄνομα
 τοῦ λαμβάνοντος καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐλάμβανεν ἐν
 φύλλῳ μὲχρι τοῦδε. Τὰ ἀποστέλλομενα εἰς ἄρχη.
 Δ) ἢα ΚΑΤΙΝΑ ΚΑΡΥ... Πόρον. Μετὰφρασις σας
 ἐληφθη τὰ δημοσιεῖσθ' ἀλλ' ἀργότερα δυστυχῶς
 διότι εἶνε πέρα πολὺ ἐκτενήσις.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ

ΤΟ ΤΕΜΕΝΟΣ ΣΟΥΛΤΑΝ ΧΑΣΑΝ

